

Delat. Vi får plats. –J.

Hittar du den: lämna tillbaka den hopfälld.

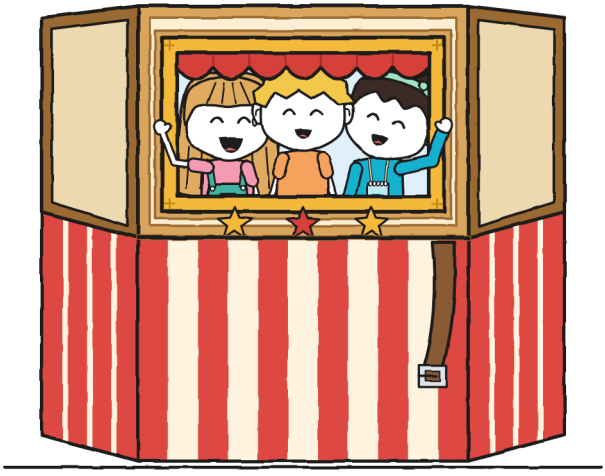
BARA I BERÄTTELSEN

Este sello marca lo que solo pasa en el cuento: los dragones de verdad no existen y los paquetes no vuelven volando. Para un traslado de verdad, mira la última página. –J.

OMÖJLIGA LEVERANSER · 6

En plats för tre

LinguAula

(Gunnis anteckningsbok)

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

OMÖJLIGA LEVERANSER · 6

En plats för tre

Bok 6 i serien. Tidigare: ”Det här paketet bits”, ”Öppnas ej före åskan”, ”Retur, tack”, ”Inte här, Smula!” och ”En tårta för två”.

Text och bild: LinguAula

Svensk version: LinguAula

STORLEK XL · Illustrerad roman · 13+

Första upplagan: 2026

© 2026 LinguAula · info@linguaula.com

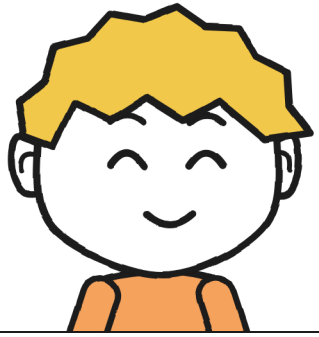
Får fotokopieras fritt, för klassrummet och för hemmet.

Typsnitt: Andika, Patrick Hand, Caveat och Courier Prime (licens SIL OFL).

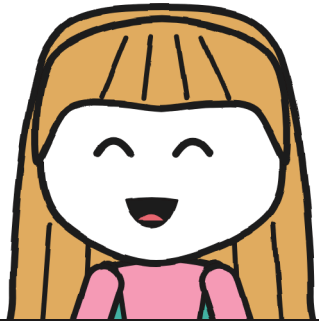
Jobba med varje kapitel på linguaula.com

Tre bär den. Jag har valt handtag. –J.

VEM ÄR VEM

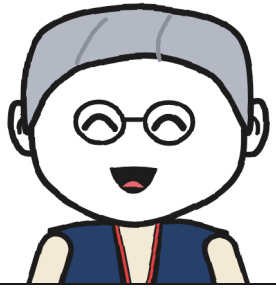
Gunni. Mäter i centimeter. Den här veckan räknar han också något annat.

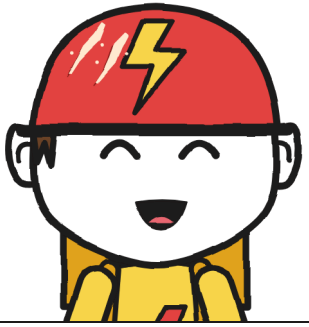
Julia. Hon kan vägen. Att förklara den är en annan sak.

Noa. Julias vän sedan förut. Mäter i steg: dem har hon alltid på sig.

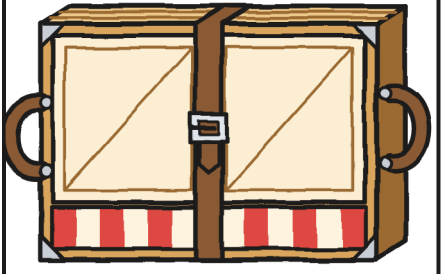
Irene. Leder teaterverkstaden. Hon säger inte vilken väg: hon säger "stopp".

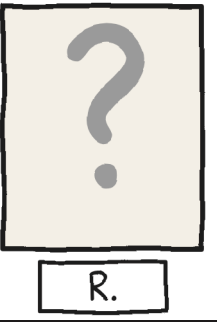
Totte. Kör för BLIXTBUD och finns i affären. Tar tid och har inga åsikter. Nästan.

Märta. Lånar ut paketet. Kartongen släpper hon inte.

Nr 6. En teater som får plats i en kartong. Om ingen håller i remmen slår den upp där den vill.

R. Avsändare. Den här gången lämnade R. en rad i en inventarielista.

KAPITEL 1

Varför behövs det tre?

Anteckningsbok 5 tog slut med två visare på en urtavla, och jag stängde den så, utan att be någon av dem flytta på sig. En avslutad anteckningsbok förblir som man lämnar den. Det är det bästa med dem: ingen kan längre bråka om dem.

Nr 6 är orange. Mandarinorange, av den sort som går att skala i ett enda stycke om man inte har bråttom, och med affärens stämpel i ena hörnet. Märta lade den på disken, bredvid den rosa, och gick in i bakrummet för att ordna några lådor som redan var ordnade. Märta ger inte bort anteckningsböcker: hon lägger dem där man kommer att titta.

Till första sidan har jag en tradition. Nr 2 fick OFFICIELL; nr 3 HEMLIGT; nr 4 DEFINITIVT; nr 5 LUGNT. Fyra ord med lås, och alla fyra läste Julia före alla andra, mig själv inräknad. Den här gången sökte jag efter ett ord som redan räknade med det.

Överst skrev jag LEVERANSBOK 6 · av Gunni, vilket är vad man skriver. Under, ett enda ord:

DELAT.

Och jag lämnade en halv sida ledig, för säkerhets skull. Jag visste inte säkerhet mot vad. Det fick jag veta direkt: den förblev inte ledig en enda minut.

Julia stod på andra sidan disken. Hon bad inte om anteckningsboken; hon drog åt sig den med ett finger, tog av hatten på den gröna tuschpennan och skrev på den halva sidan med en handstil så stor att den nådde marginalen, betänkte sig och fortsatte ut i marginalen. Sedan satte hon på hatten igen med minen ”det var inte jag”, som är en min som alla i den affären redan har.

Jag har delat första sidan med min handstil. –J.

Jag mätte vad den tog: nedre halvan, hela. Mitt ord, med all den luft jag hade lämnat runt det, tog den övre. Två halvor. Det tyckte jag var en mycket rimlig uppdelning.

Det vanliga, för den som kommer till den här anteckningsboken utan att ha läst de andra. Affären heter Omöjliga leveranser och ägs av Märta, som är häxa, bär lila hatt och har en stämpel som sprutar gnistor som luktar utblåst ljus när den stämplar. På hyllan till vänster förvarar hon returerna: paket som ingen har lyckats leverera, alla skickade av R. Om den som tar emot ett inte skriver på etiketten med bläck som inte går bort, flyger paketet tillbaka till sitt hyllplan i gryningen. Det var tjugo. Julia och jag har levererat fem: ett drakägg, några frön som sprang, en pingla, en ankomstutrustning och ett ställ till Ellas bageri. På väggen,

med grön handstil, står det KVAR: 15. Totte, han från BLIXTBUD, har sin plats på en upp-och-nedvänd låda bredvid pallarna. Tills vidare.

På måndagen, dagen efter Ellas lapp, gick jag från skolan rakt till affären. Julia väntade vid disken med ett kuvert i handen. Det var varken grönt eller blått, som är de kuvertfärger jag känner till. Det var turkost, och det var oöppnat. Hon höll det med två fingrar, i ett hörn, som om det brände.

– Brevbäraren kom med det. Det står ”Till affären Omöjliga leveranser”. Jag har inte öppnat det på ett tag.

– Hur länge då?

– Tjugoåtta minuter, sa Totte från sin låda och tittade på klockan. Kvartersrekord.

Han hade hjälmen på sig inne i affären, med de två klorstrecken, och klockan utanpå ärmen, för att inte slösa tid på att kavla upp ärmen.

Jag känner Julia. Ett oöppnat kuvert i hennes händer varar precis så länge som hon behöver för att hitta fliken. Tjugoåtta minuter var inte tålamod. Det var något annat, och jag visste inte vad.

Inte mitt. Andras kuvert väger trefalt. –J.

Märta öppnade det med en nagel, utan att riva sönder mer papper än nödvändigt. Brevet var skrivet med tydlig handstil, en vuxens, av den sort som inte lutar åt slutet av raden:

”Jag heter Irene och är ansvarig för teaterverkstaden i medborgarhuset. När jag uppdaterade inventarielistan hittade jag en rad: ’Hopfällbar miniteater: ännu ej mottagen’. Har ni den? Lördagen den 31:a är det kvartersrallyt. Om miniteatern kommer hopfälld till vår gård, buren av ett lag på tre, skriver jag på den redan där. I Noas lag finns det plats för tre och tills vidare är det bara hon.”

Under det, med en annan handstil, liten och rak, i turkost:

”Julia: det är ju jag! Nu håller jag på med teater. Ta med någon som kan paket. —Noa”.

Julia läste namnteckningen och ena mungipan gick upp, bara den ena, som när hon kommer ihåg något hon inte tänker berätta. Hon sa ”Noa” lågt, som man säger namnet på en gata man har gått på tusen gånger.

”Någon som kan paket”. Det var jag. Det där med ”paket” gillade jag. Det där med ”någon” gillade jag mindre.

Klockan fem kom de två.

Irene hade en pärm, en marinblå väst full av fickor och en visselpipa runt halsen. Hon hade kort grått hår och runda glasögon, och med dem gick hon igenom affären hyllplan för hyllplan, som den som gör inventering utan att någon har bett om det. Noa hade ett litet block hängande i ett snöre och en turkos blyertspenna bakom örat. Håret i en hög knut av lockar,

uppsatt med en mintgrön sjalett; tröjan turkos, som kuvertet. Allt på henne verkade vara placerat så att man inte skulle behöva leta.

Julia kom ut bakom disken utan att öppna luckan, genom att kräla under den, och de kramades. De kramades så länge att jag hann mäta det: elva sekunder. Jag blev stående en bit bort, med anteckningsboken. En anteckningsbok är bra till det också: att ha något i händerna.

– Det här är Gunni, sa Julia. Han kan paket.

– Hej, Gunni som kan paket, sa Noa. Och skrev upp mitt namn i sitt block.

Hon skrev upp det helt, med det efternamn hon just hade gett mig. Från där jag stod såg jag att jag var andra raden på bladet. Den första löd ”Julia”, och hade ett streck under, som sådant som redan är klart.

Märta ställde sig på den blå pallen och tog ner nr 6 från sitt hyllplan. En kartong som alla andra, varken större eller mindre. Etiketten hade fem rader, maskinskrivna: Nr 6. GÅRDENS VERKSTAD. INGÅNG GENOM DE TVÅ PORTARNA. LEVERERAS HOPFÄLLT. Och längst ner, som alltid, AVSÄNDARE: R. Runt omkring, nio RETUR-stämplar.

– Nio stämplar, sa Julia.

– ”De två portarna”, läste Noa. Vilka två portar?

Irene visste inte. Märta inte heller. Jag skrev upp det med ett frågetecken, vilket är vad jag skriver när jag inte vet något och vill att det ska framgå att jag har lagt märke till det.

– Jag har burit den nio gånger, sa Märta. Måndagar öppnade sömnadsgruppen. Onsdagar kören. Fredagar schacket. ”Verkstaden? Här är det inte.” Ingen skrev på för en verkstad.

Jag ritade det medan hon pratade, i tre små bilder: Märta, med kartongen under armen, framför samma dörr, och i dörren, i tur och ordning, en nål med tråd, en musiknot och en schackspringare, som inte sa något, för i schack är man tyst. Under, kartongen som flög in genom affärens fönster i gryningen. Nio gånger.

– Teatern repeterar på gården, sa Irene. Och på gården finns ingen dörrklocka.

Hon öppnade pärmen och visade Märta ett blad med medborgarhusets stämpel. Märta läste det med näsan alldeles nära, vilket är hur hon läser sådant hon tänker ta på allvar.

– Nu står det i registret: ”Teaterverkstaden. Ansvarig: Irene”. För en verkstad skriver nu någon på.

– Nu när det finns någon som skriver på, varför bär inte Märta den i sin kartong, som Ellas ställ? frågade Julia.

– I min kartong bar jag den nio gånger, sa Märta. Nu är det mottagaren som bestämmer villkoren.

– En hopfällbar miniteater är till för att tas ut på torgen, sa Irene. Jag måste se att mina barn klarar den på gatan. Klarar de den inte, duger den inte åt mig. Och jag skriver inte på det som inte duger.

– Det där har jag hört förut, i ett bageri, sa Märta.

Jag hade haft en fråga sedan jag läste brevet, och jag ställde den innan den hann nötas bort.

– Och varför behövs det tre?

Jag frågade på riktigt. Ett bylte med två handtag; två personer, en vid varje handtag. Jag hade räknat på fingrarna och fått två.

Ingen skrattade. Irene tittade på mig över glasögonen, som man tittar på en bit som passar bättre än den såg ut att göra.

– Bra fråga. På tisdag, på gården, svarar ni själva.

Märta slog upp sin bok och skrev in sina villkor. Märtas villkor ryms alltid i en hand; jag räknade dem på min och det blev tummen över:

- Nr 6: utlånat för att repetera.
- Går ut med Irene eller med mig.
- Kommer tillbaka hopfälld.
- Sover här.

Etiketten blir kvar på kartongen, och kartongen blir kvar hos Märta.

Om den sover på sin hylla har den inget att flyga tillbaka till i gryningen. Står kvar på nio stämplar. Jag frågade. –J.

På tisdagen gick vi till gården vid medborgarhuset. Man kommer in från trottoaren genom en järngrind med många lager färg, som stängs av sig själv: man släpper den och den kommer tillbaka, långsamt, tills den klickar, som en hund som sätter sig utan att någon har sagt åt den.

Märta ställde kartongen på marken och lossade locket. När miniteatern kom ut växte den, som Ellas ställ. Jag blir inte rädd längre: jag tar fram måttbandet.

Hopfälld var den ett platt bylte av paneler i trä och tyg, med ett handtag på varje sida och en rem som gick genom ett spänne med tre hål. En meter gånger sjuttio centimeter och, på högkant, en handsbredd. Grinden, med sin ena halva öppen, nittio

centimeter. På högkant fick den plats genom grinden. Det var den enkla delen.

Först av allt ville Irene se om den var hel. Hon lossade remmen och vände på byltet. Panelerna slog upp av sin egen tyngd, en efter en: klack, klack, klack. En scen med tre väggar, en kort ridå och ett fönster med karm i bakre panelen.

Genom fönstret syntes Totte, som gick förbi på trottoaren med en macka. Han hade munnen full. Han kunde inte hälsa. Han blev stående ett ögonblick, inramad, med hjälmen på och ena kinden tjockare än den andra, som porträttet av någon viktig målat vid lunchtid.

– Den är hel, sa Irene. Verkstadens regel: händerna på handtagen. Aldrig på gångjärnen. Och vid vändningar håller någon i remmen.

Jag skrev upp det ordagrant.

Irene och Märta fällde ihop den och spände fast remmen.

– Vi provar, sa Julia. Noa stod redan vid det andra handtaget.

De såg inte på varandra för att bestämma det. De sa det inte ens: var och en gick till sin sida som man går till sin vanliga stol.

De räknade till tre och lyfte. De klarade det. De gick ett varv runt gården, sakta, med armbågarna lite utåt, och miniteatern gick mellan dem utan att gunga, som en väl buren bricka. De kom till grinden. Grinden var stängd.

Julia tittade på den. Noa tittade på den. De hade fyra händer och alla fyra var upptagna.

Jag stod två meter bort, med mina två lediga och en anteckningsbok.

Irene, längst bak, med pärmen mot bröstet, sa ingenting. Varken ”hjälp dem” eller ”du”.

Jag höll upp grinden med ryggen. De kom igenom. Irene skrev något i pärmen.

Den eftermiddagen uppfann jag apparaten i den här anteckningsboken. Det är den femte i min karriär, efter darrometern, rödometern, härometern och bullerometern, och den första som inte mäter en person utan flera på en gång. Jag

kallade den TREMÄTAREN, ”vem gör vad på varje etapp”. En rad per etapp och tre rutor, var och en med sin lilla teckning:

- BÄRA: två händer på två handtag.
- NAVIGERA: säga vilken väg och när.
- RÖJA VÄG: portar, trottoarkanter, folk.

På första raden, ”gården, första försöket”, skrev jag ”Julia och Noa”, ”Julia och Noa” och en tom ruta. På andra, ”gården, andra försöket”, samma sak, men i tredje rutan skrev jag ”Gunni”.

Två namn som upprepas och en tom ruta: då kommer man inte förbi. Med rutan ifylld går det. Nu hade jag svaret till Irene, och det var mitt.

Och jag skrev upp något annat, mindre: ”En grind kan också hållas upp av en sten”.

Jag skrev det med blyertspennan nästan utan att trycka.

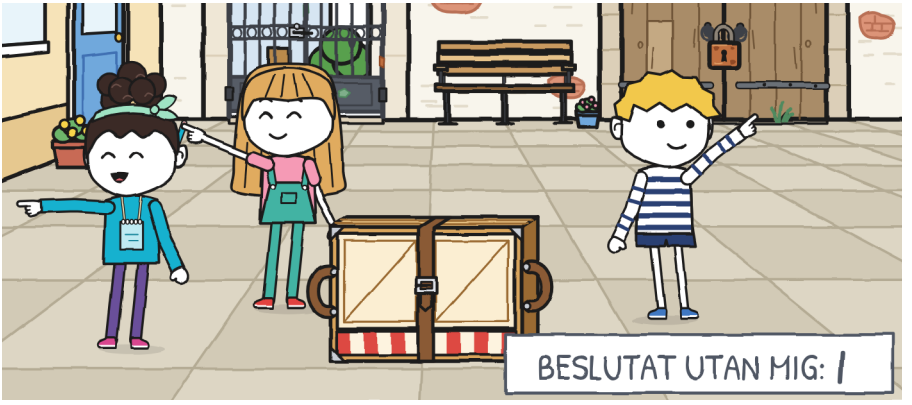
Det återstod att förstå etiketten.

– De två portarna är grindens två halvor, sa Julia.

– Båda måste öppnas, sa Noa.

– Vi kunde mäta muren utifrån först, sa jag.

Vi pekade alla tre samtidigt. Julia på grinden. Noa på verkstadens lokal. Jag på gatan.

– Sen, sa de båda.

De sa det samtidigt och med samma melodi, som om de hade övat. Det hade de väl. I åratal.

Jag gick ensam. Jag gick ut genom grinden, som stängdes bakom mig med sitt klick, och gick runt muren med måttbandet, etapp för etapp, och skrev upp varje tal i anteckningsboken som jag stödde mot knät. Muren var lång och gränsade mot en gränd som luktade stillastående vatten. Och där, runt hörnet, hittade jag en sak.

Jag gick tillbaka fort, med saken i huvudet och måttbandet ännu inte upprullat, släpande en meter gult över trottoaren. När jag kom in skrattade Julia och Noa åt något som hade hänt innan jag kom till kvarteret. De skrattade med axlarna, utan ljud, och Noa rörde vid Julias arm för att hon skulle sluta, och Julia slutade inte.

Jag öppnade munnen.

– Det är redan bestämt, Gunni, sa Julia. Det är grindens två halvor.

I nedre hörnet av sidan, litet och med blyerts, skrev jag: BESLUTAT UTAN MIG. Och bredvid, ett litet streck. Jag skrev det med munnen fortfarande öppen.

Jag stängde munnen. Och anteckningsboken.

Strecket såg jag två dagar senare. Det var mitt. –J.

KAPITEL 2

Vem kan vägen?

På onsdagen var det dags för första turen: från affären till gården, längs gatan, med miniteatern att bära och folk som tittade. Jag hade tillbringat eftermiddagens lektion med att rita mätaren i marginalen på ett arbetsblad, med en ny rad och tomma rutor, för att fylla i dem tillsammans, alla tre.

När jag kom till affären var mätaren redan ifylld. Med grönt.

Julia hade slagit upp min anteckningsbok vid sidan med apparaten och lagt till raden med sin affischhandstil: ”affären → gården”. I rutan för BÄRA stod ”Gunni och Noa”. I NAVIGERA, ”Julia”. I RÖJA VÄG, ”Julia” igen. Tuschpennan låg kvar ovanpå, utan hatt, som ett bevis som ingen har brytt sig om att gömma.

– Du och Noa bär, sa Julia. Jag navigerar, för jag kan vägen. Och eftersom jag går först röjer jag väg.

– Vi kom på det på vägen hit, sa Noa.

Hon sa det inte för att vinna. Hon sa det som man ger en vägbeskrivning: för att det var sant. De hade kommit tillsammans

från något ställe och på vägen hade de tänkt. Jag hade, på min väg, tänkt samma sak men i marginalen på ett blad, och det räknas inte som att komma.

Det som är skrivet med grönt går inte bort. Andra strecket.

– Innan vi går kunde vi göra en ritning, sa jag. Med svängarna numrerade.

Jag hade den halvfärdig i huvudet: affärens dörr, trottoarkanten, skoaffären, torget, svängarna med sitt nummer i en cirkel, som stationerna på en tåglinje.

– Ingen ritning behövs, sa Julia. Det är rakt fram till halta fisken.

Noa började skratta. Julia också. Inte ett litet skratt: ett av dem som börjar hos en och smittar den andra innan den första har slutat, och kommer tillbaka, och till sist vet man inte vem som bär det.

– Vilken fisk?

– Halta fisken är halta fisken, sa Noa, fortfarande dubbelvikt.

– Det är en lång historia, sa Julia.

– Och en mycket bra, sa Noa.

Jag väntade. Jag hade pennan i luften, redo att skriva upp historien, ifall den kunde vara till nytta för vägen. De berättade den inte. De lugnade sig lite i taget och torkade ögonen med

ärmen, och när den ena tittade på den andra kom det tillbaka lite, som hicka.

Jag sänkte pennan. Tredje strecket.

Märta tog ut miniteatern ur kartongen vid affärens dörr, på trottoaren, och kartongen blev kvar inne med sin etikett och sina nio stämplar. Noa spände fast remmen i första hålet.

– Så lossnar den fortare när vi kommer fram.

Det var en bra anledning. Jag skrev upp: ”Hål 1: lossnar fortare”. Resten skrev jag inte upp, för resten visste jag inte än.

Jag gick fram och Noa bak, var och en med en hand på sitt handtag. Framåt ser man gatan. Bakåt ser man bara miniteater: en meter trä och målat tyg en handsbredd från näsan, som att gå bakom en garderob. Noa hade den andra handen nära remmen, av vana eller på grund av Irenes regel, och räknade lågt. Hon räknade steg. Framifrån hörde jag henne: ”… tjugoett, tjugotvå…”, med samma ton som andra nynnar med.

Irene kom sist, med pärmen och visselpipan. Hon sa inte vilken väg. Hon sa ”stopp” när det kom en trottoarkant. Hon sa det bara en gång och utan att höja rösten, och vi stannade, och det var som om hela gatan hade stannat med oss.

Julia röjde väg riktigt bra. Hon gick några steg före, baklänges, och viftade med armarna som den som backar en lastbil.

– Gör plats, här kommer en teater!

Skoaffärsägaren kom ut i dörren för att titta, med en halvsnörd sko i handen. En man med en hund väntade i en port; hunden väntade också, vilket är svårare. Långt borta, på andra sidan kvarteret, ringde en liten klocka. Pling.

– BLIXTBUD övar inför sin tävling, sa Noa. De åker cykel, med ett kuvert. Vi går, med det här.

– Med det här springer man inte, sa Irene.

Totte hade berättat det för mig på måndagen: hos BLIXTBUD måste alla tre komma fram tillsammans till varje station, annars gäller det inte. Jag skrev upp det då, utan att veta till vad.

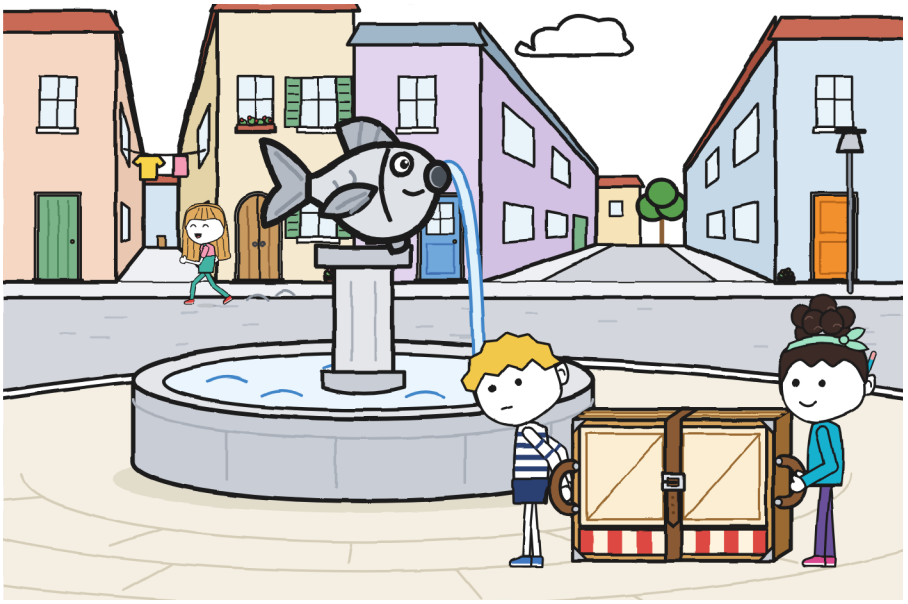

Vi kom till torget med fontänen. Det är runt, med bänkar runtom och några duvor som inte flyttar sig för någon. Julia vände sig om, ropade anvisningen och sprang iväg mot medborgarhuset, för att redan hålla upp grinden.

– Fram till halta fisken och sväng!

Och så var hon borta. Man såg hennes hängselbyxor ett ögonblick mellan två personer och sedan ingenting.

Mitt i fontänen står en fisk av sten, högst upp på en kort kolonn, med öppen mun som om den skulle säga något och hade tänkt om. Jag tittade noga. Från min sida hade den alla fenor.

Jag tänkte snabbt, vilket inte är min grej. Min grej är att tänka långsamt och med en linjal. Men miniteatern vägde, Noa stod bakom utan att se något, och gatan fortsatte gå runt omkring. Jag stödde anteckningsboken mot handtaget och skrev två rader:

1. Fontänens fisk: alla fenor syns. Den är inte halt. Det måste finnas en annan fisk.
2. Sväng: åt vilket håll? Vänster, smal gata. Höger, bred gata. En miniteater klarar en bred gata bättre.

Under det en tjock pil åt höger. Det var ett oklanderligt resonemang. Det enda som var fel var början.

– Svänger jag nu? frågade jag bakåt.

– Vid halta fisken! sa Noa bakom miniteatern.

Noa såg ingenting annat än trä. Därifrån var halta fisken ett ord, och ordet var rätt sagt.

Jag fortsatte leta efter en annan fisk. Jag tittade på portarna, på skyltarna, på en fiskaffär som visade sig vara en järnaffär. Det fanns ingen. Jag svängde åt höger.

Ingen sa ”sväng”. Ingen höll i remmen. I första hålet håller spännet dåligt.

Klack. Klack. Klack.

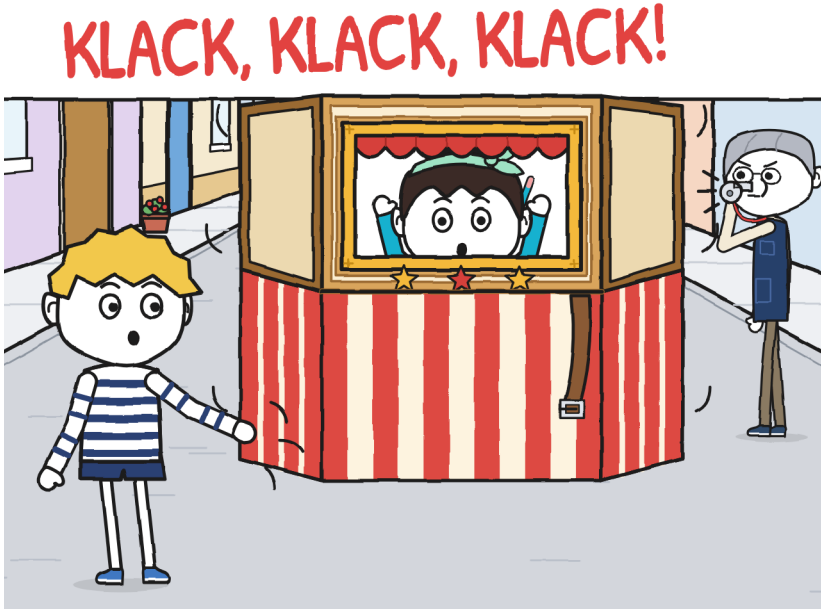
Panelerna slog upp sakta, en efter en, runt Noa, som bladen på en kronärtskocka som någon öppnade inifrån. Irene blåste i visselpipan. När ljudet tystnade stod det en teater mitt på gatan. Och i teatern: Noa.

– Hej, sa hon genom fönstret.

Hon hade händerna uppe, långt från gångjärnen, som man hade sagt åt henne. Remmen hängde ända ner till marken. Jag hade fortfarande mitt handtag i handen, som inte längre var handtaget på något: det var kanten på en scen.

Irene tittade på Noas händer. Sedan på mina. Hon tittade på dem på riktigt, finger för finger, på båda sidorna. De var alla hela: panelerna är lätta och öppnas långsamt.

– Vem navigerade? frågade hon.

Ingen svarade. Den som navigerade höll upp en grind, två gator bort.

Vi fällde ihop den, Irene och jag, med händerna på sidostyckena, utan brådska, panel för panel. Noa, nu utanför, spände fast remmen, och den här gången drog hon i den två gånger. Under tiden mätte jag: från min fot till fontänen, fyra meter. Jag skrev upp det med måttbandet fortfarande utdraget på marken, från min sko till stenkanten.

Julia kom springande tillbaka.

– Men det var ju vid halta fisken!

– Vilken halta fisk?

– Den där! sa hon och pekade på fontänen. Åt vänster. Som alltid.

– ”Som alltid” är innan jag kom hit.

Jag sa det inte arg. Jag sa det som man rättar ett datum. Julia blev stående med armen utsträckt mot fontänen en sekund för länge, och sedan vände hon sig mot Irene, som hade pärmen öppen.

– Gunni har gått vilse.

Jag hade inte gått vilse. Jag visste exakt var jag var: fyra meter från fontänen. Jag hade just mätt det.

Noa tittade på den ena och den andra, med blocket stängt mot tröjan. Irene skrev upp något. Hon sa inte vad.

Det bestämde de också utan mig. Fjärde strecket.

Jag sa det högt och inför folk. Jag vet. –J.

De visade mig fiskens andra sida. Vi gick runt fontänen, alla tre, med den hopfällda miniteatern mellan Noa och mig, och Irene bakom. Den saknar en fena, den vänstra. Sett från affärens gata ser man den inte: fisken visar sin bra sida, som de som poserar på foton. För att se den måste man veta att den saknas.

Jag ritade den från båda sidor, bredvid varandra. Samma fisk, två fiskar.

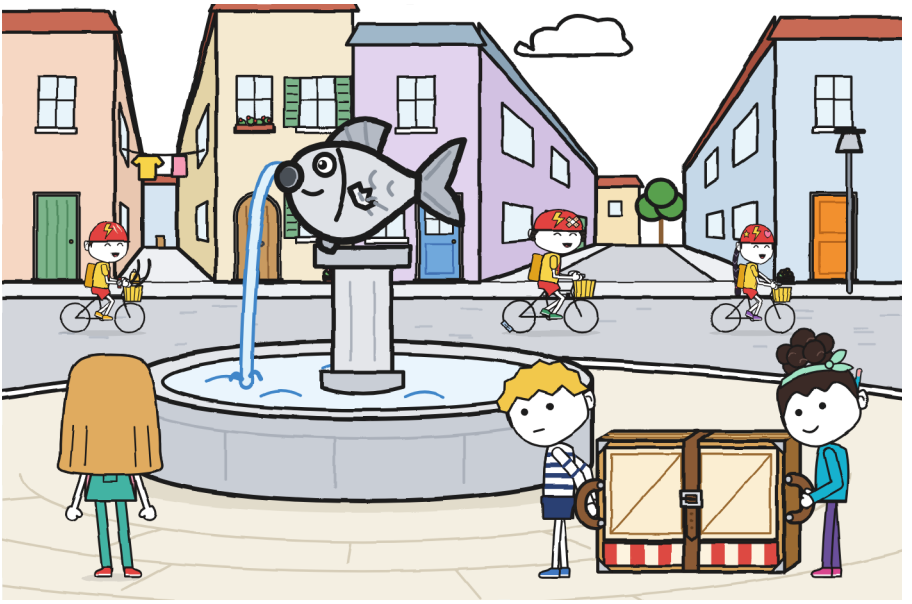
Vi gjorde om svängen. Vi gick några meter tillbaka, till gatans början, och gjorde den igen, nu med Julia bredvid mig. Första gången sa jag ”sväng” för tidigt, och Noa höll i remmen framför en port, i onödan. Andra gången för sent: med halva miniteatern redan i kurvan och Noa som trevade efter remmen. Tredje gången gick det. Det gick bra, utan klack. Men ingen pratade. Inte ens Julia, som alltid pratar.

Då kom BLIXTBUD förbi på körbanan: Zoe, Bruno och Totte, på rad, med händerna på styret. Pling i hörnet. Zoe först, med flätan i vinden; Bruno i mitten, med kuvertet i korgen; Totte sist, med ett finger på pinglan. De cyklade ett varv runt fontänen utan att bromsa och utan att röra vid varandra, på samma avstånd från varandra hela tiden, som visarna på en klocka som aldrig når varandra.

– Station ett, första försöket, sa Totte i förbifarten.

Han sa det inte för vår skull. Totte säger siffrorna högt även om ingen finns där för att höra dem; det är det som gör honom till BLIXTBUD. Men vi hörde det.

Julia hade armarna hängande. Julias armar hänger aldrig: de går, kommer, pekar, röjer väg. Den eftermiddagen, medan pinglan försvann, hängde de längs sidorna som två handtag utan miniteater.

Vi kom till gården nästan i kvällsmörkret. På sista etappen behövdes ingen navigering: grinden syntes. Julia höll upp den med handen och sa inte ”gör plats!”. Märta väntade därinne. Hon lade miniteatern i sin kartong och tog den med sig till affären, för att sova på sitt hyllplan.

Jag skrev in dagens i mätaren, under den gröna raden, och lade till en ny kolumn, smal, med blyerts: ”slog upp · upprepat 3 gånger”. De tre rutorna hade namn och ändå hade en teater slagit upp på gatan. Mätaren saknade något. Jag visste inte vad. Jag ritade ett stort frågetecken bredvid, av den storlek jag sätter när frågan inte gäller kvarteret utan apparaten.

Mitt namn står två gånger på den raden. Och jag var inte med i någon av dem. –J.

Hemma, efter middagen, satte jag mig vid bordet med lampan tänd och öppnade anteckningsboken på sista sidan.

Där ritade jag det jag hade hittat på tisdagen bakom muren. Noga, med linjal, med de meter jag hade skrivit upp med anteckningsboken mot knät. Det blev mycket bra. Det blev så bra att jag tittade på det en stund med pennan stilla.

Mamma tittade in genom dörren för att säga godnatt. Då hade jag redan handen ovanpå teckningen. Hon sa det, tittade på min hand, frågade inte och stängde dörren.

Jag täckte det med handen fast jag var ensam. På ena sidan stack en bit mur ut och ett halvt hänglås.

Jag tänkte: ”I morgon misslyckas de igen. Då visar jag det.”

Det verkade vara en bra plan. Den hade till och med klockslag.

Den här sidan läste jag på torsdagen. Jag gillade den inte. Min egen från onsdagen gillade jag inte heller. –J.

KAPITEL 3

Duger Gunnis ritning?

Den kvällen, när handen tröttnade på att täcka, ritade jag hela ritningen.

Gården sedd uppifrån, som duvorna ser den. Muren uppmätt, etapp för etapp, med de tal jag hade skrivit upp på tisdagen mot knät. Grinden, med sin pil för att stängas av sig själv. Fontänen, med fisken ritad från sin dåliga sida, så att den aldrig mer skulle lura någon. Affären, i ett hörn, liten. De tre etapperna, numrerade i en cirkel. Och, bakom muren, det från tisdagen.

Det blev en mycket bra ritning. En av de bästa jag har gjort, och jag har gjort många. Jag tittade på den en stund med lampan lutad så att blyertspennan inte skulle kasta skugga. Sedan vek jag den i fyra och tryckte till vecken med nageln, och la den i anteckningsboken, mellan två sidor som inte hade med den att göra.

På torsdagen, i affären, räknade Noa.

Hon stod på trottoaren, framför skyltfönstret, och gick mot trottoarkanten med långa steg, alla lika långa, utan att titta på fötterna. Hon tittade framåt, dit hon var på väg, och rörde på läpparna.

– Från dörren till trottoarkanten, sex steg. Från kanten till lyktstolpen, elva.

– Det mäter man med måttband, sa jag.

– Jag mäter i steg. Jag har dem alltid på mig.

Jag tänkte efter. Det stämde: måttbandet måste man ta fram, dra ut, hålla fast med foten, och sedan rullar det upp sig självt och biter en i fingret. Stegen glömmer man inte hemma.

– Hur långt är ett steg av dig?

– Ett.

Jag mätte ett av hennes steg. Jag drog ut måttbandet på golvet i affären och Noa tog ett långt steg över det, ett av sina, utan att tänka, som den som skriver under. Jag böjde mig för att läsa märket: femtioåtta centimeter. Hon skrev upp det i sitt block. Jag i min anteckningsbok. Båda handstilarna sa samma sak: ”1 Noa-steg = 58 cm”.

– Och ditt? frågade hon.

Det visste jag inte. Jag mätte mig. Jag tog ett steg över måttbandet, ett vanligt, av dem man tar på väg till skolan, och Noa böjde sig för att läsa det, för jag nådde inte ner utan att

flytta foten: femtioen centimeter. Hon skrev upp det också. Jag hade gått hela mitt liv med stegen på mig och aldrig räknat dem.

Julia tittade på oss från disken med armarna i kors och ena ögonbrynet höjt, som den som ser två klockor visa samma tid.

Jag trodde att Noa skulle vara en ny Julia. Det är hon inte. Noa räknar.

Vi gick till gården med Irene. Julia och Noa ville prova sin idé: att öppna båda halvorna av grinden.

Den första halvan öppnas och stängs av sig själv: den kände vi till. Den andra öppnades inte. De drog i den båda två, var och en med båda händerna och fötterna fast i marken, Julia röd i ansiktet och Noa som räknade högt till tre, och vid tre hände ingenting. Irene böjde sig ner för att titta. Den har färg på färgen, och en skruv i marken som håller fast den, tjock som ett finger.

– Då är etiketten fel, sa Julia.

– Säkert, sa Noa.

De bestämde det på två sekunder. Jag räknade dem. Jag tog fram pennan för strecket. Det var det femte.

Jag gjorde det inte.

Pennan stannade ett finger från papperet. Jag tittade på raden av streck, i hörnet av sidan: fyra, välgjorda, raka, alla lika stora. Jag hade gjort dem med stor omsorg. Och ett fattades.

På tisdagen, bakom muren, bestämde också jag något utan att fråga någon: att tiga.

Under BESLUTAT UTAN MIG, med samma handstil och med blyerts, skrev jag en rad till: BESLUTAT UTAN DEM. Och ett streck. Det blev snedare än de andra.

– Etiketten är inte fel, sa jag, och det kom ut högre än jag ville. Gården har en annan port. Den ligger bakom, i kanalgränden. Den är gammal och har ett hänglås. Jag hittade den i tisdags.

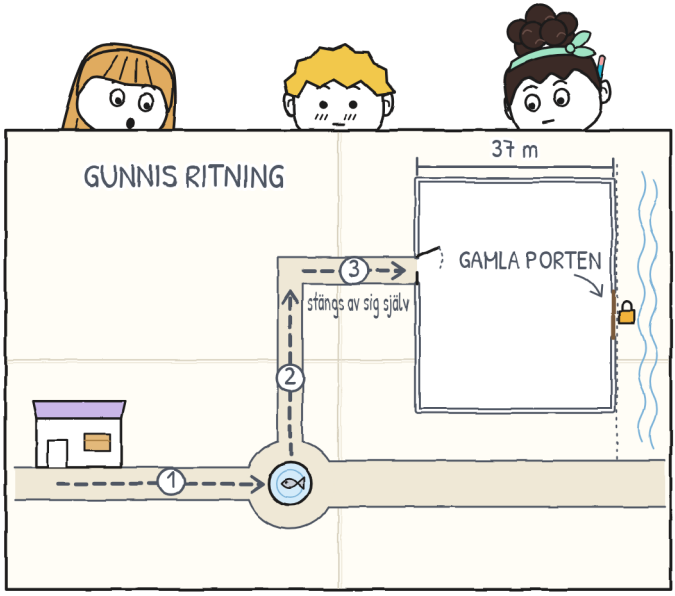
Jag tog fram ritningen ur sidorna och vecklade ut den ovanpå den hopfällda miniteatern, som stod på marken och var bord. Vecken delade den i fyra, i kors, som ett fönster.

– I tisdags? sa Julia.

– I tisdags. Jag sparade det för att få rätt efteråt.

Tre huvuden böjde sig över papperet. Muren: trettiosju meter. Grinden, på ena sidan, med sitt ”stängs av sig själv”. Och på motsatta sidan en port med två flyglar och ett hänglås ritat framifrån, så att det syntes ordentligt: GAMLA PORTEN.

Ingen sa något på en stund. Jag mätte det: det var länge. Man hörde schacket på andra sidan muren, en pjäs mot ett bräde, då och då, som en klocka som inte har bråttom.

– Okej, sa Noa. Och ritade in porten på sin karta.

Hon ritade av den med den turkosa pennan, noga, och räknade med spetsen rutorna i min ritning för att placera den rätt. Hon frågade inget mer. För Noa är en port som finns en port som skrivs upp.

Julia sa inte ”okej”. Hon rörde på en fot. Hennes röda sko gick fram och tillbaka över gårdens mark, tapp, tapp, tapp, i en takt jag känner igen: den för saker som inte ska sägas genast.

– Igår hade vi haft stor nytta av det.

– Ja.

Igår, med ritningen i anteckningsboken, hade jag mätt fyra meter från min fot till fontänen medan Noa stod inne i en teater.

På gården finns inget hörn. Jag letade inte efter något heller. Jag stod kvar där jag stod, med ritningen uppslagen och båda händerna ovanpå, så att vinden inte skulle ta den.

Jag sa inte ”okej” för det var inte sant än. –J.

Vi gick för att titta på den, alla tre, med Irene. Vi gick ut genom grinden, som stängdes bakom oss med sitt klick, och gick runt muren. Noa räknade den, lågt, med läpparna: sextiofyra steg. Jag hade den redan: trettiosju meter. Jag räknade i huvudet, sextiofyra gånger femtioåtta, och fick trettiosju och lite till. Det blev samma sak.

Noa tittade på mig när jag sa det. Hon sa inget, men skrev ”37 m” bredvid sina steg, och jag skrev ”64 steg” bredvid mina meter.

Kanalgränden är smal och luktar stillastående vatten. Längst bort syns räcket, och bakom det kanalen, som går förbi utan att titta. Den gamla porten är av trä, med två flyglar, bred som en jättes säng. Noa mätte den från sida till sida: tre steg. Jag mätte den: en meter sjuttiofem. Nästan två grindar. Träet är grått av allt regn. Hänglåset är mer rost än lås.

Julia rörde vid det med ett finger, bara med spetsen, som man rör vid något som kan bita.

– Den har varit stängd i åratal, sa Irene. Jag har alltid sett den så.

Irene letade i medborgarhusets register, som hon bär i pärmen, blad för blad, och bläddrade med en fuktad tumme tills hon hittade ett gult blad.

– Här är det. När den här porten användes kom man in på gården på två ställen: genom grinden eller här. Det kallades ”gården med de två portarna”. Och av alla grupper är det bara teatern som repeterar på gården.

På bladet fanns en gammal ritning, med bläck, av gården med sina två portar, och en skylt: GÅRDEN MED DE TVÅ PORTARNA. Den liknade min. Äldre och sämre uppmätt, men lik. Jag räknade portarna: två. På min också två. Det var första gången någon annans ritning gav mig rätt, och den var ritad av någon långt innan jag visste var det här kvarteret låg.

– Då är etiketten ingen gåta, sa Noa.

– Det är en adress, sa jag.

”Gårdens verkstad. Ingång genom de två portarna.” Den var rätt skriven. Den var bara gammal.

Märta sa sedan att hon hade sett det där hänglåset nio gånger. Hon trodde att en stängd port inte räknades. –J.

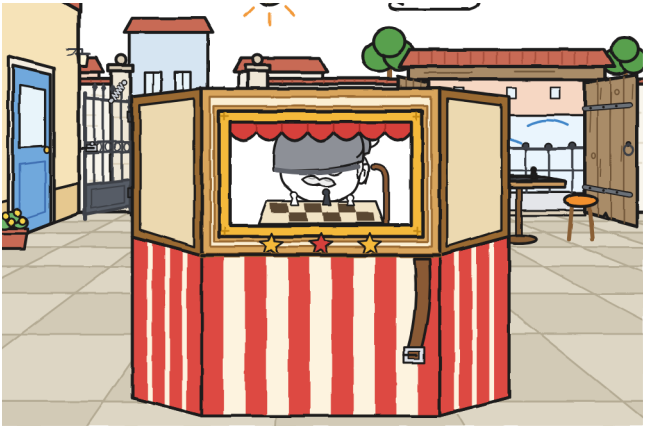
Nyckeln låg i pärmen, i ett kuvert: ”Gamla porten. Tappa inte bort.” Irene tog upp den med två fingrar, tittade på den som man

tittar på någon man inte har sett på länge, och öppnade hänglåset. Det tog emot. Först vred det sig inte; sedan vred det sig med en smäll. Porten gav ifrån sig ett ljud som en båt.

Därinne, på gården, hade schackspelarna burit ut borden i solen. Ingen lyfte huvudet. En port som varit stängd i åratal öppnas bredvid dem med ett ljud som en båt och schackspelarna lyfter inte huvudet: det är också ett sätt att spela.

Irene fällde upp miniteatern mitt på gården, för att se hur mycket plats den lämnade mellan de två portarna. Hon gjorde det tillsammans med Noa, båda med händerna på sidostyckena. Klack, klack, klack. Den lämnade gott om plats.

I miniteaterns fönster syntes don Antonio, med baskern över ögonen och käppen mellan knäna, framför ett bräde. Han funderade på ett drag. Han snarkade lite. Jag lät honom stå kvar i karmen en stund och tittade på honom, och ville inte röra mig för att inte ändra tavlan.

– På lördag öppnar jag båda, sa Irene. Cyklarna kommer in genom den gamla, från kanalgränden. Lasterna till fots går genom grinden, från trottoaren. Då korsas de inte.

– Men den gamla är bredare, sa Julia. Och den stängs inte av sig själv.

– Och grinden är er. Om verkstaden tar miniteatern till ett torg finns det sämre portar.

Julia öppnade munnen. Hon höll den öppen ett ögonblick, med meningen färdig, och sa den inte. Hon tittade på Noa. Hon tittade på mig.

– Vad säger du?

Det var första gången hela veckan. Jag skrev upp det med datum: ”Torsdag 29. Vad säger du?” Jag skrev upp det innan jag svarade, för att inte glömma frågan medan jag tänkte på svaret.

Jag sa grinden, men övad. Noa sa samma sak. Julia sa att det var okej, och den här gången var det sant till hälften. En halva mer än förut.

Sedan lagade vi mätaren. Vi la den ovanpå den hopfällda miniteatern, som redan var vårt vanliga bord fast det bara hade varit det i två dagar. Den hade tre rutor, och ingen av dem passade för gårdagen eller för mitt.

Den nya rutan ritade vi tillsammans, alla tre. Jag gjorde rutan, med blyerts. Julia skrev namnet, med grönt. Noa gjorde den lilla

teckningen, med turkost: en mun med små streck, som de som kommer ur en radio.

- VARNA: säga det man vet.

På onsdagens rad skrev Julia ”ingen” i den nya rutan. På tisdagens skrev jag ”Gunni, nej”. Jag skrev det sakta och med min vanliga handstil, varken större eller mindre, och jag suddade inte ut det.

Tremätaren har fyra rutor. Jag klagar inte. Den fjärde är den som är svårast. –J.

Vi gick tillbaka förbi fontänen. Det skymde, och vattnet hade fått anteckningsbokens färg. Jag stannade framför fisken, på dess halta sida. Den saknade fenan precis som på onsdagen, men nu visste jag hur man tittar på den.

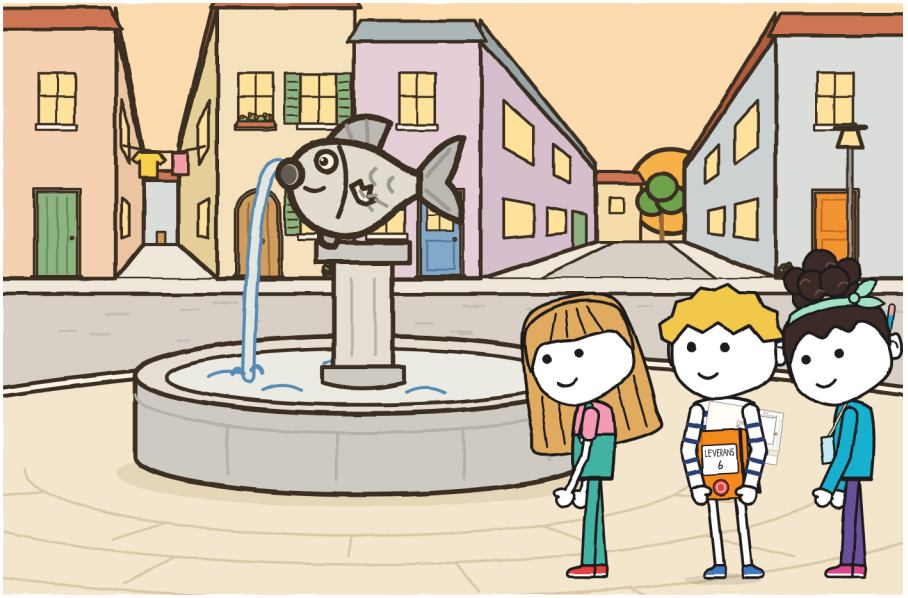
– Berättar ni historien för mig?

Julia och Noa tittade på varandra. De skrattade inte. Något tittade fram, ett hörn av onsdagens skratt, och var och en stoppade undan sitt.

– Den är lång, sa Julia.

– På lördag, sa Noa. Om vi kommer fram.

Det var inget nej. Jag stoppade ritningen i anteckningsboken, den här gången ovikt, så att halva ritningen stack ut.

LEVERANS
6

KAPITEL 4

Kan vem som helst leda?

På fredagen kom Totte till affären med klockan, en penna och BLIXTBUDs anmälningsblad fastklämt på en skrivplatta. Han lade den på disken så att vi skulle se den, som man lägger fram en pokal som ännu inte är vunnen.

KVARTERSRALLYT · LÖRDAG 31. Lag: BLIXTBUD. Under, tre numrerade namn: Zoe, Totte, Bruno. Allt med samma spetsiga handstil, som inte var Tottes. Inget namn överstruket.

– Zoe har skrivit det, sa han. Bruno dikterade: ”Bruno, med B”.

– Och Zoe?

– Bruno skrev. Med B.

Jag kontrollerade. B:et fanns där, och det var mycket bestämt, ett sådant man skriver när någon tittar på ens penna.

Sedan satte han sig på sin låda, den som är ”tills vidare”, och nollställde klockan med ett klick som hördes i hela affären.

– Idag tar jag tid. Jag har inga åsikter. Jag skriver upp vad som måste göras om.

Totte är från BLIXTBUD och han är från affären, och den eftermiddagen verkade han ha löst hur man är båda på en gång: på skrivplattan, hans lags blad; på handleden, vår tid.

Det fanns tre idéer, en per huvud. Noas: stafett. Tre etapper, och på varje navigerar någon annan. Min: att navigera och att röja väg skulle vara samma person, den som går fri, för de två som bär ser bara miniteater; jag vet, för på onsdagen var jag en av dem och det jag mest såg var målat tyg. Julias: börja nu.

Jag sa att man först måste titta på hela vägen, på ritningen.

– Vi tittar medan vi går, sa Julia.

Hon vann. Medan man går tittar man mycket fort på en väg.

– Vem navigerar den första? frågade Noa.

Vi pekade alla tre samtidigt. På tisdagen hade vi också gjort det, och var och en hade pekat på ett annat ställe: grinden, lokalen, gatan. Den här gången pekade ingen på ett ställe. Jag pekade på Noa, Noa pekade på Julia och Julia pekade på mig. Tre armar i en ring, som ekrarna i ett hjul som inte tänker snurra, och mitt i, på marken, den hopfällda miniteatern. Ingen pekade på sig själv.

Totte skrev upp det utan att titta upp. Irene väntade vid dörren, med pärmen mot bröstet, hon också utan åsikter. Den

eftermiddagen fanns det två personer i affären som inte hade åsikter, och en tredje, Märta, som aldrig yttrar några åsikter högt, så planen tog vi fram genom att gå varvet runt:

1. Affären → fontänen: Julia navigerar.
2. Fontänen → hörnet: Gunni navigerar.
3. Hörnet → gården: Noa navigerar.

Innan vi lyfte miniteatern sa Julia:

– En sak.

Hon hade inte förvarnat. Hon ställde sig framför mig; inte framför miniteatern, inte framför Noa, inte framför dörren: framför mig, med armarna tätt intill kroppen som om hon hade bundit dem för att de inte skulle rymma.

– På onsdagen gav jag en anvisning som bara Noa förstod, och sedan sa jag att du hade gått vilse.

Hon sa inget mer. Det behövdes inte: allt var sagt. Vad som hade hänt, vem som hade gjort det och mot vem. För samma sak hade jag behövt en sida och, längst ner, en not med asterisk.

Jag tittade på hennes fötter. Julias fötter är gjorda för att gå; när hon pratar är den ena av dem redan på väg någon annanstans. Den här gången stod båda stilla, tätt ihop, planterade på plattorna som om hon hade parkerat dem med handbromsen i. Bakom mig tittade Noa, redan med handen på

sitt handtag, på marken med enormt intresse, för att inte störa. Totte hade pennan stilla en centimeter från bladet.

– Okej, sa jag.

Det lärde jag mig av Noa, på torsdagen. Det kom ut helt.

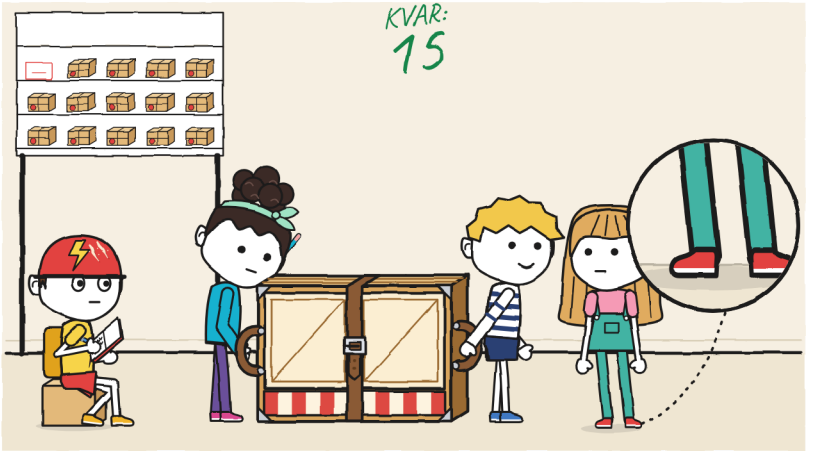
Och eftersom jag inte kan acceptera något utan att ställa en fråga, ställde jag en:

– På vilken sida saknar fisken fenan?

– På den vänstra, som man kommer, svarade Julia utan att tänka, som den som har pluggat in svaret. Vid fontänen: sväng åt vänster. Jag varnar fem steg innan.

– Det är en riktig anvisning.

Den hade sida, plats och förvarning. Jag skrev av den ordagrant i anteckningsboken, med sitt ”som man kommer”, som var precis det som hade saknats på onsdagen.

Båda fötterna stilla. Kolla på teckningen. –J.

Etapp ett. Noa spände fast remmen i andra hålet. Jag sa att den höll bättre i tredje.

– I tredje tar det längre tid att lossa, sa Noa. Och när vi kommer fram har man bråttom.

Jag sa det en gång, högt, och förlorade. Handtagen vägde lika mycket.

Vi gick. Irene, sist, tio steg bakom, med pärmen; Totte, på körbanan, med cykeln vid handen och ögonen på handleden. Julia gick tre steg före, och vid ingången till torget höjde hon en arm åt vänster.

– Fem steg… Vänstersväng!

– Remmen! sa Noa. Och höll i den.

Vi svängde runt halta fisken som om vi alltid hade gjort det. Från min sida hade fisken fortfarande alla fenor; jag hade lärt mig att inte lita på den. Inget klack.

– Etapp ett: sex minuter, sa Totte. Gjort om: inget.

Vid fontänen bytte vi. Julia och Noa vid handtagen; jag fri. Det var första gången i mitt liv jag ledde något som inte var en penna.

Jag hade förberett det. Kvällen innan, under lampan, hade jag mätt upp den smala gatan på ritningen: två trottoarkanter, en port som sticker ut, ett brunnslock som dansar och ett övergångsställe. Den korta vägen, deras, går diagonalt över där det inte finns några streck. Min går ner för kanten, över ränderna och upp igen: nio steg extra och två ”stopp” som den andra inte har. Jag hade numrerat allt. Men en ritning har inga damer.

Så här navigerar jag:

– Tre steg. Stopp. Trottoarkant. Upp. Två steg. Stopp. En dam.

Damen kom emot oss med en shoppingvagn.

– God dag.

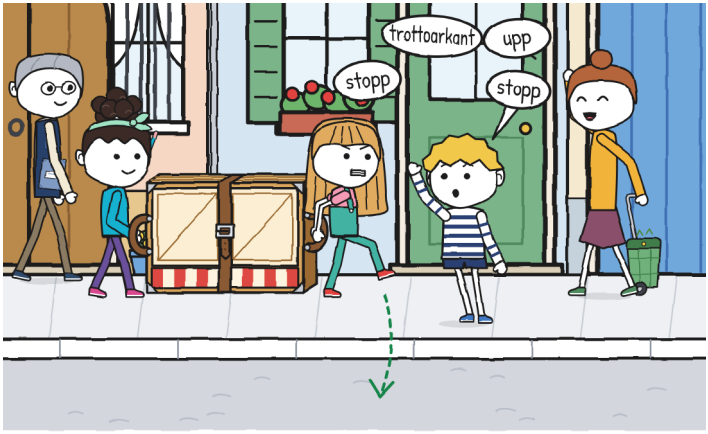
Hon hälsade tillbaka. Jag sänkte inte handen.

– Damen går förbi. Fyra steg.

Jag gick i sidled, som krabbor och trafikpoliser, med ena handen uppsträckt. En uppsträckt hand är det enda en trafikpolis har, och bussarna lyder den. ”Stopp” hade jag hört av Irene på onsdagen: hon säger inte vilken väg; hon säger ”stopp” när det kommer en trottoarkant. Då tyckte jag att det var lite. Från navigatörens plats ser det ut som väldigt mycket: det är det enda ordet som stoppar två personer, en teater och, om det behövs, en dam på en gång.

– Stopp. Brunnslock. Vi går på kanten, inte mitt på. Två steg.

Julia gick först, med sitt handtag, utan att säga ett knyst. För Julia är det en nyhet. Foten ville av sig själv ta den korta vägen: den gick ut diagonalt, som handen går mot ringklockan på ett hus man känner, stannade ett ögonblick i luften och kom tillbaka till min linje. Hon förde tillbaka den till min väg. Jag såg henne göra det fyra gånger. Vid den fjärde pressade hon ihop läpparna, och släppte dem inte förrän vid hörnet.

Noa, bakom, rörde på läpparna. Jag trodde att hon räknade steg, vilket är vad hon alltid gör. På körbanan tittade Totte på klockan och sedan på mig, och sedan på klockan, som den som jämför två saker som inte kommer överens.

– Stopp. Hörnet.

Vi kom fram. Ingen hade behövt backa.

– Etapp två: elva minuter, sa Totte. Det är den långsammaste jag har tagit tid på i hela mitt liv. Gjort om: inget.

Elva minuter är många minuter. Det gjorde mig detsamma. Minuterna skrev Totte upp; det andra skrev jag upp, med liten handstil så att det inte skulle slitas ut: det var första gången jag ledde något och inget behövde göras om.

– Du har sagt ”stopp” fjorton gånger, sa Julia.

– Jag har räknat dem, sa Noa. Femton.

Så hon räknade inte steg.

– Sex för många, sa Julia. Men jag gjorde dem alla.

– Inget var för mycket, sa jag.

– Sex.

Totte skrev inte upp vem som hade rätt. Han skrev upp talet: ”’stopp’: 15 (Noa räknar)”. Julia tog av hatten på tuschpennan och ritade bredvid, i grönt, en snigel med BLIXTBUDs hjälm. Totte tittade på den en stund. Han suddade inte ut den. På Tottes blad suddas ingenting.

Jag diskuterade inte en enda. Det gjorde ont i tänderna av att bita ihop dem. –J.

Etapp tre, från hörnet till gården. Julia och jag bar; Noa navigerade, med rallykartan som Irene hade delat ut till alla lag.

Efter tjugo steg stannade hon, där kanalgränden börjar.

– Det går inte ihop.

– Vad går inte ihop?

– Kartan leder in oss här. Ända till gamla porten. Och vi går in genom grinden, som ligger på andra sidan.

Julia började vända sig mot den för att se, med hela miniteatern bakom svängen och ingen vid remmen.

– Ner på marken, sa jag.

– Vi tittar en sekund och fortsätter.

– Först ställer man ner. Sedan diskuterar man.

Julia tittade på remmen, tittade på mig och sänkte sin sida. Jag sänkte min. Miniteatern blev stående på trottoaren, platt och lydig, vilket är hur den mår bäst.

Jag la min ritning bredvid hennes karta, ovanpå miniteatern, som återigen var vårt bord. Sedan torsdagen har jag den ovikt, och det märks: den fyller en halv anteckningsbok och sticker upp upptill som en tunga. På rallykartan fanns bara en ingång målad, med en röd pil, och det var inte grinden: det var gamla porten. Den med hänglåset. Den som jag hade hittat ensam på tisdagen och tigit om i två dagar.

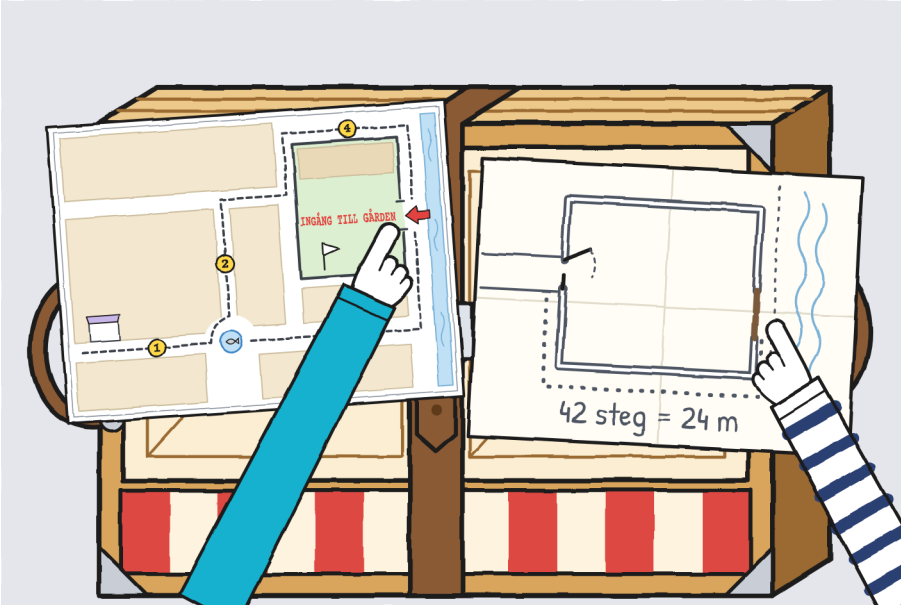
– Det är en gammal karta, sa jag. Från när man gick in där.

Noa satte ett finger på sin och jag på min. Samma ställe, på två papper.

Därifrån till grinden var det fyrtiotvå steg av Noa. Eller tjugofyra meter av mina. Med hennes steg och mitt måttband kan man mäta hela kvarteret.

– Ska vi säga det till Irene? frågade Julia.

Irene stod tio steg bort, med pärmen. Hon hade hört allt, det är jag säker på, och väntade på att vi skulle säga det, som man väntar på att någon ska göra färdigt en mening.

– Och till de andra lagen, sa Noa. Annars går alla som är till fots in i gränden. Med cyklarna.

Jag föreställde mig gränden på lördagen: fem lag, var och ett med sin last, och tre BLIXTBUD-cyklar som ringer i klockan framför en port.

Jag sa inget. Jag höll med. En överenskommelse ger inget streck.

Irene satte sig på en bänk på gården med alla kartorna i knät och rättade dem en och en med en röd tuschpenna: hon strök över den gamla pilen och ritade två, en med en cykel vid gamla porten och en med ett bylte vid grinden. Totte jämförde sin med min ritning, rad för rad.

– BLIXTBUD tänkte gå in där kartan sa.

– Ni går in där, sa Irene. För cyklarna var kartan rätt. Av en slump.

Totte blev sittande och tittade på sin karta med minen hos den som får veta att han haft rätt utan att ha gjort något för det, vilket inte ger poäng hos BLIXTBUD.

Vi gick tillbaka till hörnet och gjorde om etapp tre, nu ända till grinden. Julia och jag bar, och Noa navigerade, röjde väg och varnade, allt på en gång:

– Stopp! Jag håller upp halvan! Gå!

Vi kom igenom. Jag fyllde i mätaren. På raden ”hörnet → gården” skrev jag: Gunni och Julia, Noa, Noa, och i den fjärde rutan, ”Noa: ’kartan är fel’”. Varje namn med sin färg: blyerts, grönt och turkost.

Det var den första raden med alla rutor ifyllda. Rutan för att varna hade vi uppfunnit på torsdagen på grund av mig, och Noa invigde den. Jag skrev hennes namn med den tydligaste handstil jag har.

Hon höll upp den med ryggen, som du på tisdagen. Det skriver jag upp. –J.

Totte visade oss sitt blad. Överst stod det, med versaler, VAD BEHÖVDE GÖRAS OM:

- Onsdag: fontänsvängen, 3 gånger.
- Fredag, etapp 1: inget.
- Etapp 2: inget (långsamt).
- Etapp 3: ingången. Det var inte lagets fel: det var kartans.

Och längst ner, understruket två gånger: ”Det som görs om mest är inte stegen. Det är anvisningarna.”

– Det sista är en åsikt, sa Julia.

– Det är ett faktum, sa Totte. På BLIXTBUD betalar man för en felsagd riktning två gånger: på vägen dit och på vägen tillbaka.

Han satte på sig hjälmen och gick för att öva på sitt. På första hörnet: pling.

På kvällen, i affären, la Märta miniteatern i sin kartong, och kartongen blev åter en kartong som alla andra. Innan locket gick ner tittade Noa på spännet.

– I morgon i tredje hålet. Även om det tar längre tid att lossa.

Hon sa det med blicken på spännet, inte på mig. Det var vad jag hade sagt innan vi gick. Jag skrev inte upp det bland de

vunna: hon hade bestämt det själv, i sin egen tid, och det hör till en annan kolumn.

Jag öppnade anteckningsboken vid hörnet med strecken: de fyra av BESLUTAT UTAN MIG och, under, mitt. Idag hade jag inte gjort något. Jag gick igenom dagen med blyertspennan i luften, som man går igenom en räkning innan man godkänner den. Jag räknade fyra oenigheter. Alla fyra sa jag högt. Jag vann en.

Fredag. Oenigheter: 4. Sagda: 4. Vunna: 1.

På sitt hyllplan stod kartongen med nr 6 kvar, med sina nio stämplar. Nio. Inte en mer.

Den du vann var den om att ställa ner miniteatern innan man diskuterar. Den får du. –J.

KAPITEL 5

Spelar det roll att komma först?

På lördagen tog jag på mig den orangea lördags-t-shirten. Det är ingen vidskepelse: på lördagar händer saker, och jag föredrar att gå klädd likadant varje gång för att kunna jämföra dem.

– Du matchar anteckningsboken, sa Julia.

Jag höll anteckningsboken mot t-shirten för att kontrollera. Hon hade rätt, med en nyans som marginal.

Klockan elva hade gården båda portarna öppna för första gången på många år, och folk gick in genom båda: cyklarna genom den gamla, från kanalgränden; de till fots genom grinden, från trottoaren. Den gamla porten, vidöppen, såg mer förvånad ut än någon annan. Det hängde vimplar från mur till mur och det stod ett bord med en skylt som sa MÅL. Flora satt på första raden med sin termos, som den som har kommit för att se paraden gå förbi och tänker stanna till fyrverkerierna. Skoaffärsägaren stod med armarna i kors. Vera, med Smula i

famnen; Smula, med huvudet vridet mot allt som rörde sig, och den morgonen var det allt. Högst uppe på muren, en skata. Ingen hade bjudit in den.

Irene steg upp på en bänk och blåste i visselpipan. Det blev en tystnad som på en skolgård, som är en tystnad med mycket oväsen under.

– Varje lag bär sin last hit, förbi alla stationer. Med last springer man inte. Den som springer gör om etappen. Och tid vinner den som inte gör om.

Jag skrev upp det ord för ord. Det var första gången en regel i en lek verkade vara skriven åt mig.

På listan, som satt uppnålad med häftstift på en korktavla, stod fem lag:

1. BLIXTBUD (Zoe, Totte, Bruno)
2. KÖREN
3. SCHACK
4. NÅLARNA
5. NOA + 2

BLIXTBUD hade ett kuvert, på cykel. Kören ett notställ. Schack ett jättestort bräde. Nålarna en skyltdocka utan huvud. Vårt hade Noa skrivit upp på måndagen, innan hon kände mig.

– Vi är ”Noa + 2”, sa jag till Julia.

– Jag är tvåan, sa hon. Du blir plustecknet.

Jag tittade på det lilla krysset mellan namnet och siffran. Det hade aldrig varit bara ett tecken. Jag skrev upp det som en befattning.

Varje lag startade från porten där dess last sov. Vi fick startsignalen av don Antonio, som bor nära och inte springer.

Vid affärens dörr tog Märta ut miniteatern ur kartongen, och miniteatern växte till sin gatustorlek. Noa spände fast remmen i en fart och vi lyfte.

Klack. En panel slog upp en handsbredd, som en mun som kommer ihåg något.

– Ner på marken, sa jag.

Ingen diskuterade. Vi sänkte den alla tre samtidigt, sakta, som om den bar ett ägg. Andra gången spände Noa fast remmen utan brådska, i tredje hålet, och drog två gånger för att prova. Jag tittade på spännet och sedan på gatan. Båda var bra.

Don Antonio tog av sig baskern och sänkte den hastigt, och den fick vara flagga.

– Ta det lugnt, sa han, det är så man kommer fram.

Märta gick sist, med den tomma kartongen under armen. Utan något i såg den större ut.

Etapp ett. Julia navigerade.

– Fem steg… Vänstersväng!

– Remmen!

Vi svängde sakta runt halta fisken och fyllde hela hörnet när Zoe kom på cykeln. Hon var först av alla. Hon bromsade och satte en fot i marken.

– Gå före ni. Med det där springer man inte.

Hon väntade tills vi hade kommit ur kurvan. Sedan åkte hon. Vi låg före henne i tjugo sekunder. Hon tog tid på det själv.

Hon bromsade tvärt. Flätan tog lite längre tid. –J.

På varje station stämplades ett kort. På bageriets stod Ella, som stämplade med tummen full av mjöl och tryckte som om kortet var deg och skulle få vila. På vårt lämnade hon tre vita avtryck, ett per huvud, fast vi kom när mjölet på BLIXTBUDs kort redan hade torkat.

BLIXTBUD passerade oss tre gånger, varje gång på en annan gata. Bakifrån en miniteater såg BLIXTBUD ut som en gökur: de kom ut, ringde och försvann in. Totte hade båda händerna på styret och ringde i klockan vid hörnen. Bruno hade kuvertet. Zoe åkte först och väntade på dem vid varje station, utan att röra kortet förrän alla tre var där. Andra gången de passerade tittade Totte inte på klockan: han tittade på oss. Det var det närmaste en åsikt jag såg honom ha hela dagen.

På etapp två bar Julia och Noa, och jag navigerade. Kören gick om oss, med sitt notställ. Springande. Irenes visselpipa ljöd, hon

var överallt på en gång, och kören gick tillbaka till fontänen och sjöng lågt, vilket är hur man sjunger när man måste göra om en etapp.

Schack gick om oss, med brädet på högkant och pjäserna i en påse som lät som hagel. Till och med skyltdockan gick om oss, liggande, buren av tre ur Nålarna som gick på tå, som om dockan sov. Att bli omgången av en skyltdocka utan huvud är en upplevelse jag inte kan mäta, och jag försökte.

Julia sprang inte. Eller ja: det smet iväg en fot. Hon förde tillbaka den.

– Spelar det roll att komma först? frågade hon.

– Det står inte ”först” på etiketten, sa Noa. Det står ”hopfällt”.

– Trottoarkant, sa jag.

Vi lyfte upp den.

Kören gjorde om etappen sjungande. På vägen tillbaka sjöng den bättre. –J.

Etapp tre. Noa navigerade ända till grinden. Där ställde vi ner miniteatern på marken.

– Vem öppnar? frågade Julia. Och väntade på svaret.

Vi pekade alla tre samtidigt. Det var tredje gången den veckan. På tisdagen hade var och en pekat på ett ställe. På

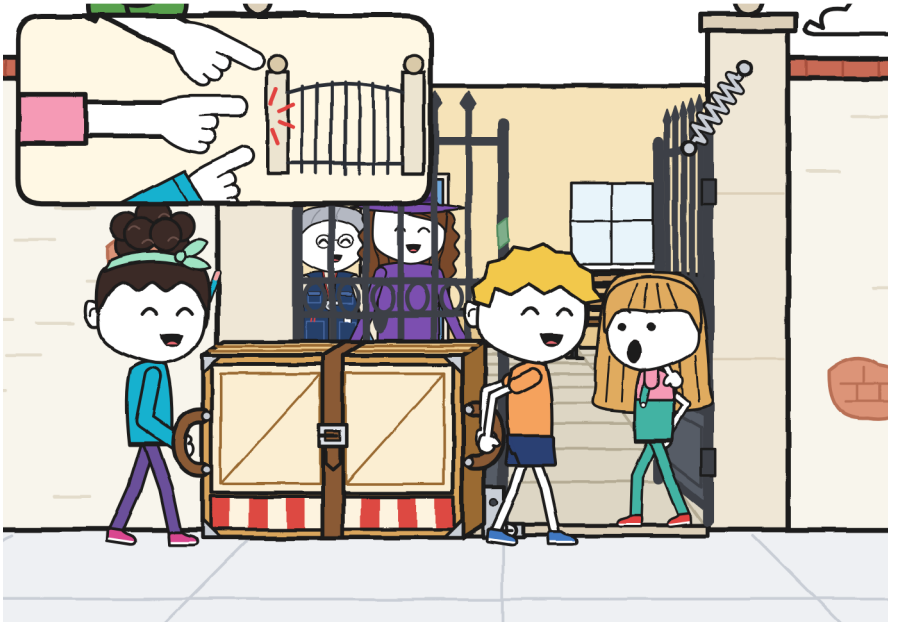
fredagen, var och en på en annan person. Den här gången alla tre på samma ställe: Noa pekade på grinden, Julia pekade på grinden och jag pekade på grinden. Sedan skrattade vi, för så bestämmer man inte vem. Tre armar som pekar på en port är en mycket bestämd åsikt om porten och ingen om oss.

– Du, sa Noa och jag.

Noa gick över till sitt handtag. Julia höll upp halvan med ryggen och med båda händerna, fötterna väl planterade, och för en gångs skull rörde sig ingen av dem.

– Stopp! Jag håller upp halvan! Gå!

Vi kom igenom. Hopfällt. Helt.

– Fyrtioen minuter, sa Irene.

BLIXTBUD hade tagit fjorton. De satt alla tre på marken bredvid cyklarna, utan att svettas. Zoe hälsade på mig med två fingrar; Bruno med hela handen.

Märta kom med kartongen under armen. Irene tittade på miniteatern på marken på sin gård, hopfälld, med remmen på sin plats, och tittade en bra stund, uppifrån och ner, som man tittar på någon som kommer från en lång resa för att se att allt är helt. Hon öppnade pärmen och visade Märta bladet i registret: ”Teaterverkstaden. Ansvarig: Irene”. Märta läste det som hon läser, med fingret, först raden och sedan stämpeln. Julia räckte Irene den gröna tuschpennan, den som inte går bort.

– Den duger, sa Irene. Och skrev på etiketten.

På etiketten dök ordet LEVERERAT upp. Ingen hade skrivit det. Runt omkring fanns fortfarande de nio RETUR-stämplarna, en för varje resa Märta hade gjort, och i mitten nu en grön namnteckning som inte tänkte försvinna någonstans.

Irene öppnade medborgarhusets inventarielista för att skriva upp miniteatern. Det behövdes inte: den hade redan sin sida. Överst stod det HOPFÄLLBAR MINITEATER · ännu ej mottagen, och under, i en ruta som hette PROVER, fanns en gammal rad, sned, med mycket dålig handstil:

”Provad på gården. Hopfälld går den genom båda portarna. Uppfälld, nej. —R.”

Vi böjde oss alla tre över den för att läsa, så mycket att våra huvuden skuggade den.

– Det är från innan jag tog över verkstaden, sa Irene. Jag vet inte vem det är.

– Det vet inte vi heller, sa Julia. Men vi får veta saker efter hand.

R. har varit på den gården och provat miniteatern innan den skickades. Den här gången mätte R. de två portarna: grinden och den gamla. Det R. visste fick plats på en rad. För oss hade det tagit en vecka.

Ellas dörr. Gårdens båda. R. mäter dörrar. Jag sparar det till kortet. —J.

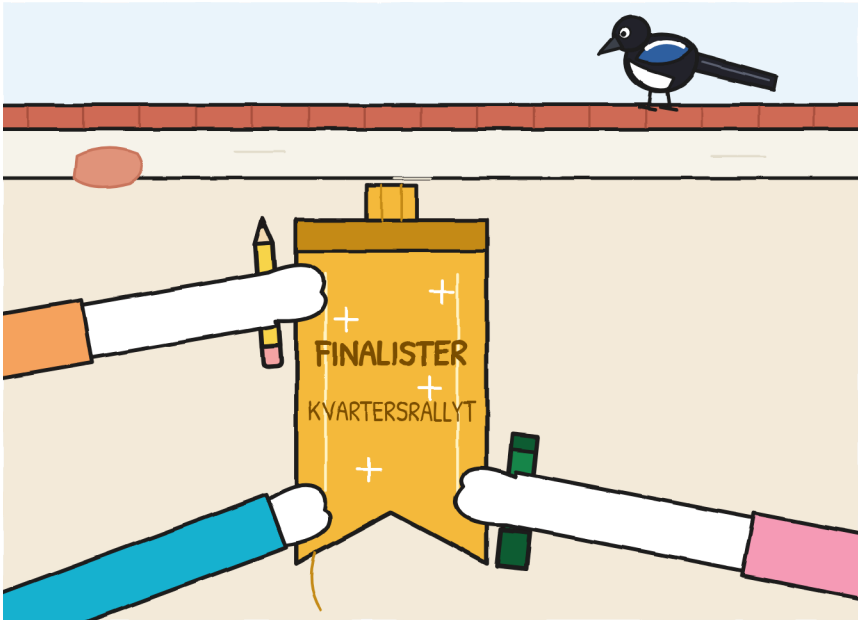

BLIXTBUD vann, utan att göra om en enda etapp. Priset var en limpa från Ella med en 1:a av mjöl ovanpå. Zoe delade den i tre bitar. Brunos bit var lika stor som hennes; jag mätte med ögat, och mitt öga, när det gäller bitar, tar inte fel.

De lag som kom i mål med lasten hel fick ett band av Irene. Vårt såg jag på nära håll, för vi höll i det alla tre: en hand med blyerts, en med grön tuschpenna och en med turkos ärm. Det var av guldfärgad satin, med glitter som flyttade sig när man andades nära, en kort knut upptill och en kant som redan släppte

en tråd. På det stod, med bokstäver som syntes på långt håll: FINALISTER · KVARTERSRALLYT.

På muren lutade skatan på huvudet. Det är vad jag gör framför en ritning jag inte förstår.

– En finalist är den som kommer sist, sa Julia.

– Det är den som kommer fram till slutet, sa Noa.

– Vi kom sist fram till slutet, sa jag. Det gäller för båda.

– Eftersom den är här, sa Irene, får vi väl inviga den.

De fällde upp den, Märta och hon, med händerna på sidostyckena. Klack, klack, klack. Det var första gången den veckan jag hörde den öppnas med avsikt, och det lät likadant: miniteatern är nog likgiltig.

Vi stod bakom. Vi hade två minuter på oss att hitta på en föreställning. Noa delade ut rollerna. Först frågade hon:

– Vem vill prata lite?

Jag räckte upp handen. Det var den snabbaste handen på hela rallyt.

Smula släppte Vera, flög en meter och satte sig på en panel, mycket rak, med svansen hängande precis framför fönstret. Den veckan hade man i den ramen sett Totte med munnen full, Noa mitt på gatan och don Antonio sovande framför ett bräde. Nu, Smulas svans. Ramen har ett ofelbart öga för det som inte ska vara där. Det var föreställningen och den hade inte ens börjat.

Vera tog henne i famnen med armarna utsträckta, och Smula lät henne, med minen ”det var inte jag” som hon kopierade av mig första dagen.

Föreställningen hette ”Paketet som inte ville komma in”. Julia spelade Märta, med en pappersstrut som hatt. Noa spelade alla portarna, och de blev olika bara genom att hon bytte fot. Jag spelade paketet, i fönstret.

– Verkstaden? sa Noa. Här är det sömnad.

– RETUR, sa jag.

– Verkstaden? Här är det kör.

– RETUR.

Jag sa det nio gånger. Publiken räknade dem, och kören, som hade kommit just för det, räknade dem och höll tonen. Den tionde gången öppnade Noa famnen, och jag sa det andra ordet.

För att hälsa tittade vi alla tre ut genom fönstret. Vi fick plats. Hoptryckta. Mitt vänstra öra tillhörde Julia och mitt högra Noas knut. Därnere stod Märta, den med den riktiga hatten, och applåderade med två fingrar.

Det delas inte upp i bitar. Man trycker ihop sig. –J.

KAPITEL 6

Vad blir kvar när tävlingen är slut?

På eftermiddagen gick vi tillbaka till affären med etiketten. Noa följde med. Hon blev stående i dörren, med blocket hängande, och räknade paketen på hyllan med fingret och läpparna, utan röst.

Julia tittade på skylten. Sedan tittade hon på Märta.

– Får jag?

– Det är din skylt.

Hon klev upp på den blå pallen, strök över 15 och skrev, stort, 14. Märta klistrade in etiketten i sin bok, bland de andra fem, och strök med handen över den två gånger, som man släter ett lakan.

I dörren räknade Noa klart.

– Fjorton, sa hon, till ingen.

– Fjorton, sa Julia från pallen, med tuschpennan fortfarande utan hatt.

Totte kom med resultatlistan, med medborgarhusets stämpel, så att jag skulle skriva av den i anteckningsboken: BLIXTBUD, fjorton minuter; SCHACK, tjugonio; NÅLARNA, trettiotre; KÖREN, trettioåtta, med en etapp gjord om; NOA + 2, fyrtioett. Jag läste den två gånger. ”Bruno” stod helt, utan överstrykning och utan något ovanpå. Vårt lags rad rättade Noa med sin turkosa penna, utan att någon bett henne: hon strök över ”+ 2” och skrev ovanpå NOA, JULIA OCH GUNNI.

– På måndagen visste jag inte vad ni hette, sa hon. Alltså. Vad Gunni hette.

Jag tog fram R:s kort. Det hade elva ledtrådar. Jag lade till en: ”12. Provade miniteatern på gården vid medborgarhuset innan den skickades. Står i inventarielistan.” Totte läste den. Han läste också sitt, längre ner, OUTREDT: jag har en förklaring att få, och drog fingret under, utan att röra bläcket. Han strök inget.

– Den provade miniteatern, sa han. Min pingla provade den inte.

– Det vet vi inte, sa Julia.

– Om min pingla finns ingen rad i någon inventarielista, sa Totte. Och det stämde också.

Sedan vecklade jag ut ritningen på disken. Eller ja: den var inte hopvikt längre. Sedan torsdagen hade den åkt med uppslagen i anteckningsboken och stuckit upp upptill, men den hade märkena

efter vecken, i kors, som ett fönster, och de går inte bort. En ritning minns hur den har blivit behandlad.

Jag höll fast den med måttbandet i ena hörnet och pennburken i det andra.

– Din del saknas, sa jag till Noa. Det som finns från fontänen och framåt. De där gatorna kan jag bara i meter.

Den meningen hade jag inte övat. Jag hade tänkt den, vilket är något annat: under föreställningen, i fönstret, mellan det sjätte RETUR och det sjunde.

Noa tittade på Julia. Julia tittade i taket, som är hennes sätt att inte lägga sig i, och hon tittade på det med ett intresse som taket i affären aldrig har förtjänat.

– Får jag rita på den?

– Det är därför jag visar den.

Jag sköt ritningen mot henne med båda händerna. Noa tog pennan som satt bakom örat och höll den en stund uppe, utan att röra papperet, som handen blir stående innan man knackar på en dörr som inte är ens egen. Sedan sänkte hon den.

Det var första gången en annan penna rörde vid det papperet. Varje gång den turkosa spetsen gick ner tryckte jag måttbandet lite hårdare mot hörnet, fast ritningen inte hade någon avsikt att försvinna. Julia märkte det och sa inget, vilket, hos Julia, är ett mycket högljutt sätt att märka något.

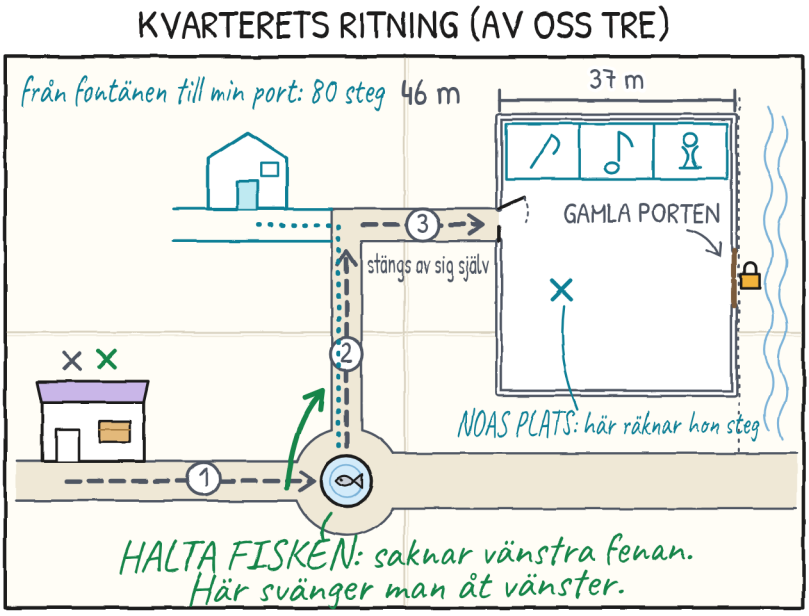
Hon ritade dit sin gata, medborgarhuset invändigt, med lokalen, gården och korridoren som förbinder dem, och avstånden, i steg. Hon skriver litet och rakt, som om varje bokstav skulle få plats på en kakelplatta. Jag skrev meterna bredvid. ”Från fontänen till min port: 80 steg”, skrev hon, och jag, bredvid: ”46 m”. Åttio gånger femtioåtta blir fyrtiosex och fyrtio. Jag avrundade nedåt, av artighet. På min ritning fanns det, för första gången, två enheter, och ingen av dem var fel. På gården ritade Noa ett litet turkost kryss: ”NOAS PLATS: här räknar hon steg”.

Julia stod inte ut längre. Hon tog av hatten på tuschpennan och skrev vid fontänen, med grönt och utan att be om lov: ”HALTA FISKEN: saknar vänstra fenan. Här svänger man åt vänster”. I affären satte vi två små kryss, ett med blyerts och ett grönt, så nära att de rörde vid varandra.

Överst hette ritningen GUNNIS RITNING. Under skrev jag det nya namnet: KVARTERETS RITNING (AV OSS TRE). Parentesen var min idé. Parenteser är det jag är bäst på.

Och medan de ritade berättade de historien om halta fisken för mig. De berättade den båda två samtidigt, var och en på sin sida av disken, och jag vred huvudet från den ena till den andra, som när man följer en match från nätet. Den är lång. Den är inte så bra som de säger. Men nu kan jag den.

Den är jättebra. Problemet är att vi berättade den dåligt: vi pratade i munnen på varandra. –J.

Julia hade haft bandet bundet runt handleden sedan lunch. Det hade redan släppt tre trådar. Jag räknade dem, för hon räknade dem också, lågt, varje gång en fastnade i bröstfickan på hängselbyxorna.

– Om jag behåller det blir det en frans på måndag, sa hon. Ska vi spara det i anteckningsboken?

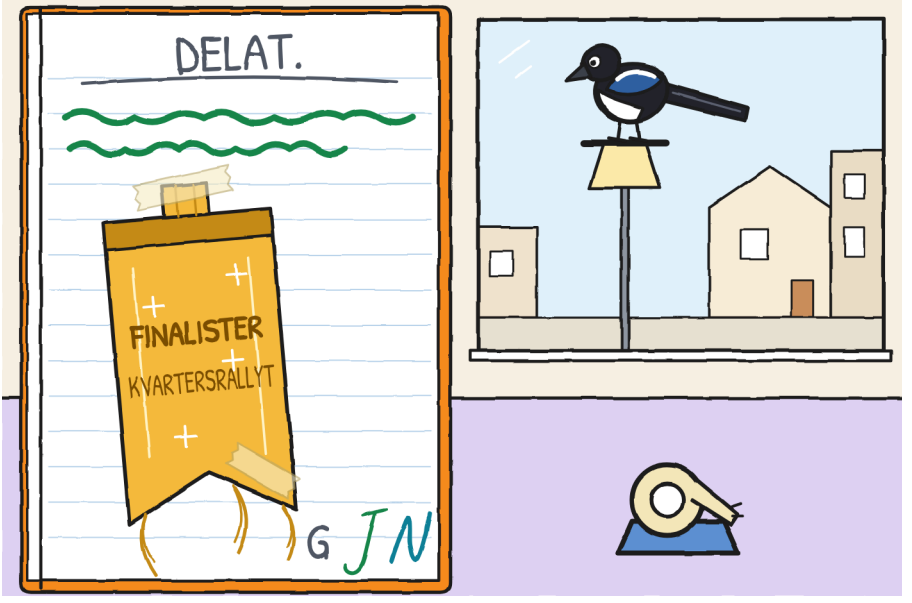
Vi klistrade in det på första sidan, under DELAT och Julias gröna handstil som tar upp en halv sida, med en bit tejp i varje ände. Noa höll i ena änden, Julia i den andra, och jag satte fast de två bitarna, raka. Knuten hamnade upptill, lite knöligt; glittret flyttade sig varje gång någon bläddrade på sidan bredvid. I ett

hörn satte vi tre små initialer: G, med blyerts; J, med grönt; N, med turkost.

Jag stängde anteckningsboken för att prova. Den stängde sämre: knuten gjorde en bula och locket stod lite uppåt i ena hörnet, som den som inte riktigt förmår sig att gå. Jag skrev ”defekt” i marginalen och suddade sedan ut det.

Jag ritade det med dess lösa trådar. Om det går sönder så går det sönder: jag ritar det inte nyare än det är.

Genom rutan tittade skatan som hade suttit på muren på oss från lyktstolpen. Den tittade på bandet, inte på oss. Jag märkte det för att jag, i dess ställe, hade tittat på samma sak.

Min anteckningsbok stänger inte lika bra som din. Därför. –J.

Noa bläddrade bakåt. Först bad hon om lov, med handen öppen ovanför anteckningsboken, utan att röra den, och jag nickade ja. Hon bläddrade sakta, en sida i taget, utan att hoppa över någon: tisdagens mätare, onsdagens gröna rad, sista sidan med sin bit mur och sitt halva hänglås, torsdagens nya ruta. Hon kom till hörnet med strecken.

– Vad är det här?

Jag hade handen på precis rätt avstånd för att täcka det. Jag flyttade den inte.

– En räkning jag förde fel.

– Och det här då? Hon läste högt: ”En grind kan också hållas upp av en sten”.

– Det tänkte jag på tisdagen.

Julia slutade vicka med benet mot pallen. Totte, från sin låda, tittade upp från klockan, som inte tog tid på något.

– En sten säger inte ”trottoarkant”, sa Noa. Inte femton gånger ”stopp” heller.

Det sa hon som hon säger saker: genom att räkna. Sedan bläddrade hon framåt, tillbaka till bandet, som man lägger tillbaka en bok där man hittade den.

Jag suddade inte ut strecken. Med blyerts går det, men jag ville inte. Under meningen ritade jag en liten sten, med en pratbubbla. Jag lät den vara tom.

Sudda inte ut dem. De är lite mina. –J.

På söndagen, i gryningen, vaktade Noa, som bor mitt emot medborgarhuset. Klockan nio kom hon med en lapp till affären. Hon kom och räknade steg; man såg det på läpparna. Den var vikt i tre lika delar; jag kontrollerade. Där stod, med turkost och liten, rak handstil:

- 7.38: miniteatern, i verkstaden, hopfälld.
- 7.44: det gryr. Den rör sig inte.
- 7.50: står kvar. Steg den har tagit: noll. —Noa

Hon vaktar bättre än jag, räknar bättre än jag och bakar inte bröd. Två av tre. –J.

Märta rullade upp rullgallret till hälften för att släppa in oss, och jag ritade hyllan: fjorton paket och sex tomma platser, i rad, från 1 till 6, som tänder som faller ut i tur och ordning. Skylten behövde inte ändras.

– Sex, sa Märta. Och stängde sin bok.

Totte satt på sin låda, med hjälmen på, fast det var söndag. Noa blev stående vid dörren. Ingen sa åt henne att sitta eller gå. Hon kom för att hon ville, och på måndag har hon repetition.

För att avsluta anteckningsboken ritade jag miniteaterns fönster, tomt.

Jag gjorde det med linjal: ramen, den korta ridån hopdragen åt ena sidan, träet med sina ådror. Därinne, ingenting. Det var veckans första fönster som ingen passerade av en slump, och det kändes rättvist att låta det vara så en stund, som man låter en dörr stå öppen när man hör någon i trappan.

Jag ritade mig själv först, med blyerts, på ena sidan, där jag ställer mig på fotografier. Att rita sig själv är det svåraste som finns: man kan inte mäta sig utifrån. Jag blev allvarlig, med håret ordentligt på plats, vilket inte är hur jag har det utan hur jag skulle vilja ha det. Jag rättade det inte. Jag lämnade gott om plats.

Sedan lämnade jag anteckningsboken uppslagen på disken, vänd mot dem, med blyertspennan på tvären ovanpå. Jag sa inte vad det var till för. Märta, bakom, tittade inte: hon började rada upp bläckflaskorna med en uppmärksamhet som de inte behövde.

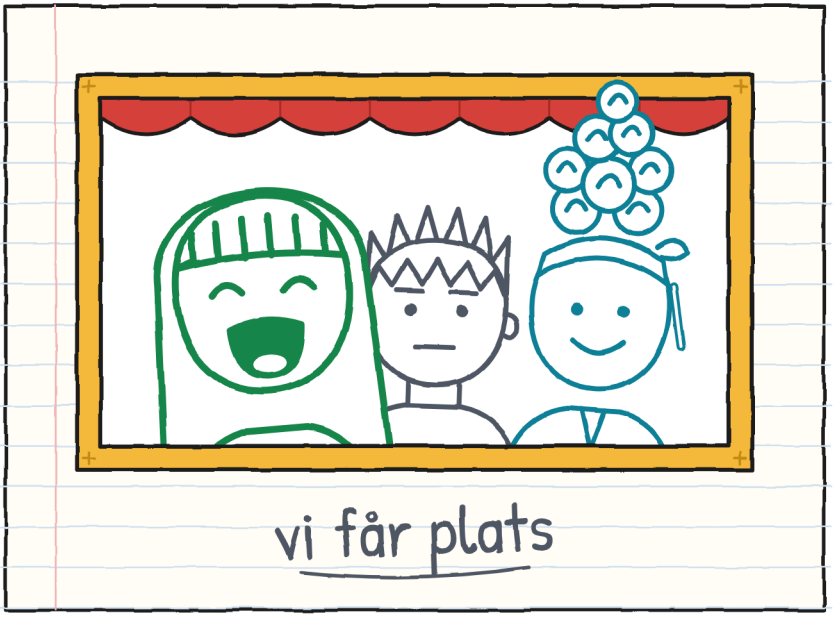
Noa bad om lov innan hon ritade i min anteckningsbok. Julia gjorde inte det.

Julia ritade sig själv i grönt, med öppen mun och större än de andra två, för, sa hon, i verkliga livet tar hon också mer plats. Noa mätte med två fingrar platsen som fanns kvar, som hon mäter små saker, och ritade sig själv där inne, i turkost. Knuten stack ut över ramen upptill. Hon rättade det inte. För Noa blir ramar för små upptill, och hon vet det.

Vi hade fått plats i det riktiga fönstret, på lördagen, hoptryckta. I pappersfönstret, som jag hade ritat med gott om plats, tryckte vi ihop oss lika mycket. Den extra platsen använde ingen.

Under, med blyerts, skrev jag ett ord:

vi får plats.

Delat är delat. Det står på första sidan. –J.

Kvar var tabellen, som avslutar alla mina anteckningsböcker. Den här gången gjorde jag den etapp för etapp, för så har hela veckan mätts.

LEVERANS NR 6. Etapp för etapp (vem bar · vem ledde · vad behövde göras om):

- Affären → fontänen med halta fisken: Gunni och Noa · Julia · fontänsvängen (tre gånger).
- Fontänen → hörnet: Julia och Noa · Gunni · inget (men sakta).
- Hörnet → gården: Gunni och Julia · Noa · ingången: kartan var gammal.
- På lördagen: alla tre · alla tre, i tur och ordning · remmen (andra gången, i tredje hålet).
- Före oss: Märta, ensam · ingen · nio resor.
- R.: ? · ? · vet vi inte.

Längst ner ritade jag tremätaren, med sina fyra rutor ifyllda och de tre namnen på nya platser.

Tre rutor. Tja, fyra. Tre namn. Ingen tom. –J.

OMÖJLIGA LEVERANSER · 7

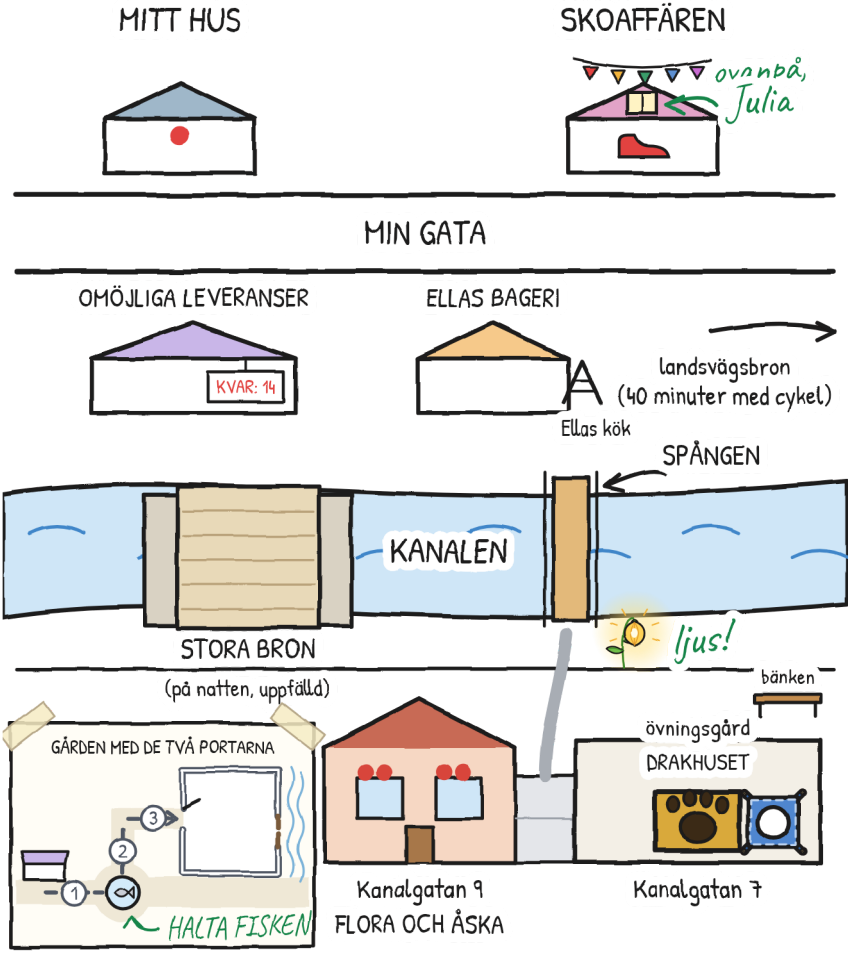
(snart)

Den här gången bad etiketten om en tid då jag redan har pyjamas på.

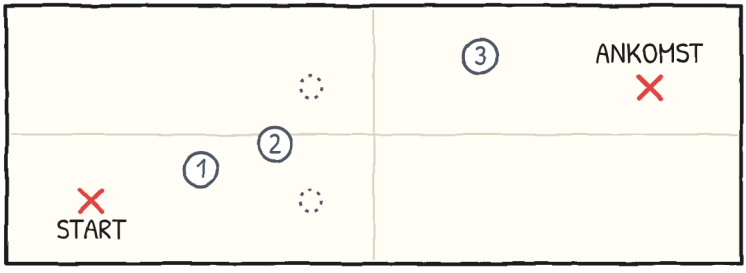
Vem är vaken när alla andra stänger? Förutom mig. –J.

KVARTERET (version 6)

DIN RUTT

Vem bär? Vem navigerar? Vem röjer väg? Vem varnar?

TREMÄTAREN

	BÄRA	NAVIGERA	RÖJA VÄG	VARNA
etapp 1				
etapp 2				
etapp 3				

Om samma namn alltid hamnar i en ruta, byt. –J.

EN HISTORIA, SEX STORLEKAR

Den här boken finns i sex storlekar, för 3 till 16 år, och på fler än 20 språk. XXS, XS, S, M och L berättar historien sida för sida, med samma bilder och allt fler nyanser. XL är romanen: samma historia, med plats för allt Gunni tänker men inte säger.

Ungefärliga GERS-nivåer: XXS, pre-A1 · XS, A1 · S, A2 · M, B1 · L, B2 · XL, B2–C1.

Var och en i sin storlek. Samma miniteater. –J.

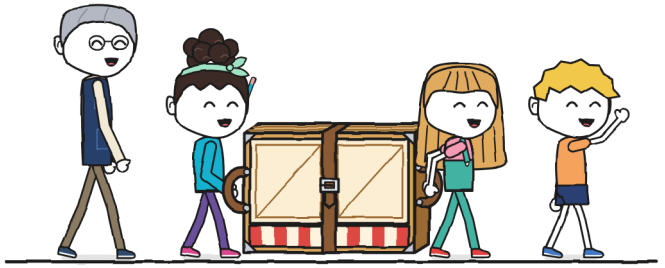
FÖR FAMILJER OCH LÄRARE

Jobba med varje kapitel på linguaula.com (med aktiviteterna från storlek L)

RIKTIG TRANSPORT: SÅ GÖR DU

1. Innan ni går: titta på hela vägen.
2. En person går fri: öppnar portar och varnar.
3. Händerna på handtagen. Långt från gångjärn och lås.
4. Med last springer man inte och man tävlar inte.
5. Om någon säger ”stopp” stannar alla.
6. Först ställer man ner; sedan diskuterar man.
7. Det som är stort fälls upp och ihop av två, med en vuxen.

Stämpeln BARA I BERÄTTELSEN visar det som kan hända i en berättelse men inte vid en riktig transport.

Och vet du något om vägen, säg det innan. –J.